

maj 2015

Indijski ocean 2015

Bengalski zaliv

1. maj 2015, petek

Port Blair, Andamani - Galle, Sri Lanka (3. dan)

Nasprotni tok je vse močnejši in z motorjem napredujeva med 4 in 5 vozli proti cilju. To zna trajati. Tu in tam se pojavi nevihta z nekaj vetra, vetrnega vala ni, je pa prisoten dolg oceanski val, ki se vali od kdo ve kod, morda celo iz Južnega oceana. Spet ne smem loviti, Vesna ima raje zelenjavo, kot da bi čistila ribo. Kaj pa jaz? Bom moral tudi jaz preživeti teden dni ob celulozi? In ribji pašteti, dokler še traja. Ne! Na skrivaj lovim. Ko ujamem, se bom že kako zmazal, ne da bi se zameril ladijskemu kuharju. Ko sonce zaide, imava do cilja še dobrih 500 milj.

Motorirava. Ob sveži elektriki to pomeni svežo vodo, svež kruh in sveže delo. Vesna razčiščuje službene zadeve za nazaj. Tako delo ji smrdi (no, še bolj ji smrdi urejanje fotografij, se mi zdi) in ker tukaj res ni motečih vplivov, se ga je lotila. Sam preživim večino časa v kino dvorani, berem in utrjujem možgane s pomembnimi podatki kot na primer: italijanski pisatelj na O, šest črk.

2. maj 2015, sobota

Port Blair, Andamani - Galle, Sri Lanka (4. dan)

Spet mirna noč in spet miren dan. Vetra ni, tudi neviht ni več. Tudi rib ne. Vesna, opogumljena z včerajšnjo nično bero, danes sploh ne komentira ribolova. No, jo bo že še presenetil!

Yanmarček poje svojo pesem. Čez dan se tudi tok obrne in po novem nama pomaga in nič več ne nagaja. Je pa to bolj kilava pomoč. Val, ki se sedaj vali od južne špičke Sri Lanke točno proti nam, je zaradi toka krajši in strmejši. Mala se zarije v val in precej upočasni, preden se hitrost spet vrne nazaj. ETA ostaja približno enak. V torek zvečer.

Danes sva v naši filmoteki naletela na nekaj bolj prijetnih filmov. Nič nasilja, nič terorja, nič krvi. Zanimivo, tudi take filme se še da posneti v kriznih časih. Vsi po vrsti so nosili letnico 2014.

Še vedno se ni ujela nobena riba, še vedno sva le na zelenjavi.

3. maj 2015, nedelja

Port Blair, Andamani - Galle, Sri Lanka (5. dan)

Ponoči sva imela nekaj vetra, zelo ostra orca. Ko se z dnevom obrne točno v kljun, pospravim jadra. Ne, ne gremo v Indijo, na Sri Lanko sva namenjena. Še 300 milj imava do Galleja. Dan je lep in sončen, kot že vsi do sedaj, proti večeru pa spet vidim nekaj deževnih oblakov na obzorju. Kaj se res moram vsako noč ogibati nevihtam, namesto da bi mirno spal?

Za zajtrk je ribja pašteta (zame) in slovenski pršut (zanjo). Kosilo spet jeva enako. Celulozno. Rib ni, ribičev tudi ne. V celem času sva videla dve tovorni ladji. In videla sva toliko filmov, kot jih jaz nisem nekaj let skupaj. Rešil sem še ogromno križank in Vesna je delala službene stvari. Tipične prvomajske počitnice sredi Bengalskega zaliva.

kar je na mizi, je ponujeno in vsak je tisto kar mu trenutno paše

4. maj 2015, ponedeljek

Port Blair, Andamani - Galle, Sri Lanka (6. dan)

Ob devetih dopoldan po 123 urah neprekinjenega motoriranja je zmanjkalo goriva. V prvem rezervoarju. Polovica vsega, kar voziva s seboj. Do sem ura torej že zapravila 167 evrov. Skupaj naju bo pot stala skoraj dvestotaka. Pa čeprav je veter zastoj. A kaj, ko ga ni.

Loviva. Tokrat je spustila vabo v vodo Vesna. Upam, da kaj ujameva. Ali pa vsaj, da je v kuhinjskem podpalubju že zmanjkalo zelenjave. Danes, ko ni več ribje paštete, so za zajtrk na sporedu jajčka s slanino. Le zakaj ni danes pršut? Baje je treba jajčka porabiti, da se ne pokvarijo. Ampak. Kaj pa pršut? Saj pršut se tudi lahko pokvari. No, res je, nič se ne spoznam na kuharske veščine. Ni kaj, bo že držalo, kar pravijo tisti, ki raboto obvladajo. Če moja hrana zmore preživeti samo ob zelenjavi, bom tudi jaz!

Proti večeru se približava jugu Sri Lanke in ladijski promet se zgosti. Premišlujem, ali naj zavijem v traffic separation zone in se tako izognem ribičem ali pa se raje izogibam ladjam in plujem bliže obali. Kasneje se odločim.

Indijski ocean 2015

Sri Lanka

5. maj 2015, torek

Galle

Ribičev, s katerimi so mi vsi grozili ni bilo. Nič, nikogar. Prijetno motorirava (če je motoriranje sploh lahko prijetno) ob obali. Sami smo (preko oceanske ladje, ki se gužvajo v traffic separation zone pač ne štejejo kot zoprne - lepo so označene, predvidljive in opremljene kot se šika). Vendar idila traja samo dokler traja noč. Z zoro moj radar dobi ošpice. Morda je še boljši opis: norice. Najprej ga celo hočem nekaj štimat, misleč, da je kateri izmed parametrov napačen in mi kaže valove, pa kmalu ugotovim, da je neskončno pikic le posledica neskončno čolničev pred mano. No, vsaj dan je.

Ob osmih sva sidrana pred lukjo, kot mi naroči port kontrola. Še urica in je vojska na barki. Vse ok, v lukjo se bosta vojščaka zapeljala kar z Malo. Če. Če bi ne bi zatajilo sidro. Hej, kaj je sedaj to?! Sidrni vinč je bil vedno brez pripomb, odkar so mi ga Grki popravili pred štirimi leti. Sidro na roko ven in gremo na privez. Potem ga malo gledam in očitno je nekaj v zobnikih. Razdreti ga bo potrebno, ni druge. Mogoče pa tukaj najdem kakšnega poceni mehanika.

Agent je takoj na barki, ob njemu tour operater, ki nama prodaja vse živo. Tečen je. Bo moral biti precej cenejši od drugih, da se mi ga bo ljubilo poslušati. Še ostali uradniki se zvrstijo in potem greva v mesto. Najprej kupit denar. Super, tudi tukaj najdeva ekspozituro NLB in penizi so hitro v denarnici. Je pa težava. Predlagani zneski so med 500 in 3.500 rupij, jaz bi jih pa 50.000. Že vidim, to bo problem. Bankomat mi sicer brez besed da želeni znesek, vendar je pet tisočake (35 evrov) skoraj nemogoče spraviti v promet. Nihče nima v svoji blagajni toliko dnevnega iztržka, da bi lahko vrnil ostanek.

Kupiva internet. V prvo gre enostavno, Dialog LTE je takoj aktiven, dela k-šus pri ceni 1 evro na GB. Zaplete se pa pri Mobitelu (ja tudi tukaj ima lokalni Telekom svoje podjetje za mobilno telefonijo, ki se imenuje Mobitel, ima največ uporabnikov in najboljše LTE pokritje, zato hočeva ravno tega). Najprej nama zadevo aktivirajo, vendar kar tako vnesejo za deset ur pogovorov dobroimetja. Čakaj, stric (mulc, bi bilo bolj pravilno, glede na njegovo starost), sedaj pa ti to, kar ti nisem naročil lepo storniraj. Ne da se, company rule. Ah, ja... veš kaj se da? Nič ni možno, sir. O, je, je... možno je recimo tole, da ti vrnem tvojo SIM kartico in da novo kupim drugje. Pa delaj z njo kar hočeš - itak še nisem plačal računa. Pa naju najin tuktukar pelje naprej in se v naslednji trgovini spet ne da. Ok, takole to ne bo šlo, da bomo samo okoli tvojih

prijatelj je skakali, jutri grem po kartico sam, saj eno, ki odlično dela itak že imava (pingi v Slovenijo so v rangi 200 ms, hitrost je pa itak LTE). Na kosilo greva. Pa spet nekaj išče svoje prijatelje oštirje, dokler ga ne prekineva s tistim znanim "stop here!", plačava in se usedeva v prvo restavracijo.

Nasproti gostilnice je turistični urad in začneva se pogajati za izlet. Nategunci! Mojster računa in računa, pa je cena 54.000 za dva dni. Ok, fantič, jaz ti dam največ 15.000 za štiri dni. Pa spet računa in računa in izračuna 18.000, sedaj tudi on za štiri dni. Lepo, samo, šansa propala, po novem ti niti 15.000 ne nudim več. Manjana se oglašim. Če se. Najbrž ne. Takole očitno ne bo šlo, se bo treba pozanimati pri sosedu Holandcu, na katerega katamaranu sva bočno privezana. On je tukaj že nekaj let, on že ve.

Zvečer je potrebno delati, saj sva po skoraj treh tednih spet na normalno delujočem netu (Vesna uploada fotke za skoraj dva meseca nazaj). In potem počivati. Kljub mirni nočni plovbi nisem skoraj nič spal. Lahko bi bilo pa tisto o ribičih iz raznih zgodb vse res...

jutranji odhod na ribolov-prvič vidim kako posedajo/stojijo na čolnu

od daleč skozi veliko oblačnost in vlago zagledava končno obzidje

...in za obzidjem zanimive/neobičajne stavbe na tem koncu sveta

in veliko različnih cerkva ter veliko stolpov za telefonijo-in danes sem končno lahko naložila fotografije v dnevnik za zadnji mesec in pol -tako, da so fotke naložene od Langkawija dalje

roza cvetovi v morju: za praznik roj.dne Budde

pa tale plavajoči lampijon ravno tako v te namene

6. maj 2015, sreda

Galle

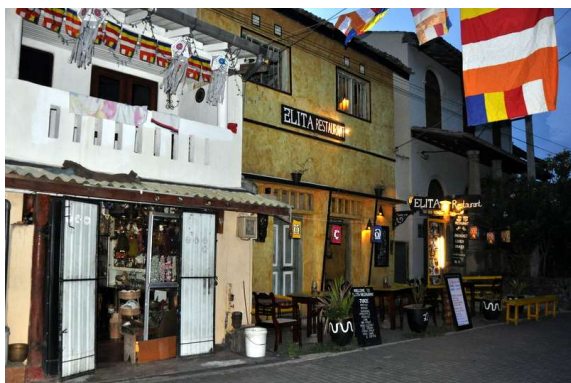
Cel dan sva na barki. Takoj zjutraj gre genova v podpalubje in razstavim boben. Pa ne kaže najbolje. Res je vse skupaj sprešano, nič se ne da razstaviti, očistiti in namazati. Brskam po netu za novega in najcenejša varianta je dobava iz Francije, jurčka in pol. Vendar, shipping samo po Franciji in Nemčiji. Američani mi ga dostavijo na Sri Lanko v treh tednih za dva jurčka in pol (to je najcenejše, so tudi dražje opcije). In tako malo kombinirava, da bi se Vesna usedla na frčoplan in je za petstotaka v Franciji in nazaj z robo kot osebno prtljago. V dveh dneh. Naporno, vendar izvedljivo.

Pa pobaram Mohideena, ki popravlja sosedovo barko, če ima kakšno idejo. Ima jo. Nov ležaj bo naredil in ga zmontiral. Lahko to narediš? Ja, lahko. Si prepričan. Ja sem, se smeji. Ne bo prvič, še doda. Res je, ne bo prvič, da mi je lokalni znalec popravil nepopravljivo. Tako mi je Erman trdil za bošpumpo in tako mi je trdil za tole Facnorjevo čudo. Mi je pa vedno takoj ponudil novo po zlatarskih cenah. Mohideen hoče 150 dolarčkov za na novo izdelan kos. Če bo to delalo? Ma, mu kar zaupam. Študiral je strojništvo na Oxfordu, bil 30 let v mornarici, sam prejadral Indijski ocean... Reference so precej drugačne, kot trgovčeve, ki trdi, da se nikoli nič ne da popraviti.

Tako, upam, da smo eno točko rešili. Kaj pa sidrni vinč, tega tudi lahko popraviš? Pravi da lahko. Cena 50 dolarjev plus rezervni deli, če bo treba. Fair enough, posebej, ker mislim, da je potrebno samo malo očistiti, kar bi sicer lahko naredil tudi sam. Tako sem mislil takrat, sedaj ne več. Naivnež, vase zagledani kreten. Tisto, kar sta dva počela nekaj ur, sam ne naredim niti v sanjah. Ok, vijak že znam odviti in prav nazaj priviti, ampak, tukaj sem se naučil vsaj deset novih trikov (vključno z novim orodjem), kako se kaj razstavi. Kako bi to potem še nazaj sestavil, je pa itak izven mojega umskega zaznavanja sveta. In pravzaprav, sedaj niti ni več pomembno. Ko je bila zadeva v delih, se je izkazalo, da enega zobnika ni več. Pojeden. Drobci pa v ležajih. In to zobnika, ki je integralni kos precej zapletenega sestavnega dela. A-ja-ja-jaaaah! Kaj pa sedaj? Mohideen mirno izjavi: novega rabimo, lahko ga naročiš pri proizvajalcu (tam lahko naročim samo nov vinč za jurja in pol, tudi to mi je kristalno jasno) ali pa ga mi naredimo. A? Ga lahko narediš? Lahko, vendar ne danes, je že popoldan. Jutri lahko fantje v mornariški vojaški delavnici začnejo z delom in v dveh dneh bo narejen. V trenutku izdahnem Nikin slogan (Just do it!). In v trenutku mi je jasno, da je tudi Mohideen udbovec.

Mrak se že dela, ko se končno odpraviva na ogled Unescove svetovne dediščine - starega mestnega jedra Galle. Lepo je urejen. Čudovito je urejen! Kot bi se sprehajal po Stari Ljubljani. Gostilnice, hotelčki, barčki, trgovinice, lepo tlakovne uličice, mogočno obzidje in popolna čistoča (no, to je pa drugače, kot v Stari Ljubljani). Povečerjava dobro večerjo in spijsva lokalno pijačo. Sokmiz ananasa in sok iz lubenice. Hic! Se pa zato ASAP prestaviva v sosednji barček, kjer je (poleg ostalega standardnega repertoarja tovrstnih institucij) na voljo lokalno pivo in lokalno žganje. Oboje je čisto spodobnega okusa. Arrak je v bistvu v lesenih sodih staran destilat toddya, nama zelo dobro poznanega pod mikronezijskim imenom tuba. Palmino vino. In Arrak je potemtakem neke vrste konjak.

Še sprehod med novoletno okrašenimi uličicami z množico lučk in lampijončkov. Nadaljujeva ob svetlobnih eksponatih, ki se večinoma vrtijo v dveh smereh in kjer je Buda glavni akter. Dva dni nazaj so praznovali njegov rojstni dan in tole, kar gledava sedaj, so neke vrste budistične jaslice. Pri nas jih postavljajo po božjih hramih, tile tiči tukaj pa zakupijo vsak svoj štant in naredijo razstavo (in posledično parado obiskovalcev) kar ob cesti. V obeh primerih gre pa za praznovanje rojstnega dne svojega duševnega vodje. Še bi gledala, pa se je Višnu razjezil nad Budinimi častilci in bliska in grmi. Hitro v tuk-tuk (ki se sicer tukaj imenuje trevil - in bog ne daj, da bi ga imenoval rikša, tako grdo govorijo samo Indijci) in via port. Že med hojo od kapije na barko je začelo deževati, tri sekunde in devetnajst stotink potem, ko sva varno stala pod tendo na Mali, se je pa ulilo, kot se za trope spodobi. Na polno!

Galle - za obzidjem so lepe stavbe

pozna sva že bila, zato so vse fotke večerne

mošeja

fižolovi polpetki s čilijem ... prigrizek na cestni stojnici; 50 rupij me je stal ta prigrizek, kar znaša cca 33 centov (euro)

11-letni fant se je hitro učil prodajnega posla od očeta;

ocvrtni škampi so bili pa kar drag: en kos je bil 200 rupij (1,30 €)

z lampijoni so bile okrašene vse hiše, zidovi

arkade niso čisto nič lankine; ko hodiš po ulicah nimaš občutka, da se nahajaš na Š.L.

7. maj 2015, četrtek

Galle - Kandy

Raftani smo štirje, plinski barge, katamaran, mi in speed boat. Od zelo velikega do čisto majhnega. Posledično se zaradi štige v luki štriki precej zategujejo. Ni prijetno, še manj je pa to dobro za zdravje bitev na plovilih. Pa prestavimo danes zjutraj eno barko in malo nekako zrinemo na barge. Sedaj smo drugi v vrsti in je neprimerno bolje. In potem greva naokoli. Za pol cene, kot jo zahteva vsiljivi in tečni samozvani tour operater na vhodu v luko. Pa štos ni samo v denarju, z njim ne bi šla, če je zastoj. Enostavno nama ni všeč, ker je vsiljiv. In nategun.

Tako sva ga ocenila, pa sva se zmotila. Še kreten je povrhu. Ko se namreč usedeva v avto, prileti in začne groziti šoferju, da naju ne sme peljati, ker sva (kao) njegove stranke. Halo?! No, kaj takega pa nisva še nikoli doživela. Očitno ima res tako navite cene, da se s skrajno neprimernimi sredstvi bori za stranke. Najprej se lepo pogovarjamo, pa ne pomaga, potem so toni malo višji in le delno zaleže, na koncu gremo vsi skupaj kot učenčki k učiteljici prosit za pomoč. Gremo do agenta, ki je tata-mata v luki. Na srečo ga ni v pisarni, pomaga pa vse skupaj toliko, da tipa skupinsko nekako pomirijo in se midva s kakšno urno zamudo le odpeljeva. Do konca nisva razumela, kaj je hotel doseči. Mar to, da naju bo na silo spravil v svoj avto in naju na silo odpeljal na izlet, čeprav midva nočeva z njim? Ne vem, ne vem, ne razumem... ali je on kreten ali sem pa jaz bebček, vsaj eden od nas ni čisto pri pravi.

Da je mera polna, mi bankomat na NLB namesto potrdila in denarja izroči dva kosa potrdila in nič kosov denarja. Ah, ja... In ker se od tega napora tako utruji na kocu izdahne le še: This machine is temporary out of order. Ko pobaram uslužbenko, mi mirno pove, da je to poznana napaka tega bankomata in da mi bodo denar refundirali takoj, na računu ga bom imel po dveh dneh. In da se mi globoko opravičuje za vse nevšečnosti. Hic! Upam, da penize res še kdaj vidim. NLB...

Dežela je precej nezanimiva. Nobene pričakovane pristnosti ni (več). Verjamem pa, da je še pred nekaj leti bila. Tole, kar videvava ob poti je pa kot bi se vozila po Balkanu. Malo bolj razlupano, kot v Sloveniji, sicer pa popolnoma zahodnjaško dolgočasno. Le lepo okrašeni in ponoči razsvetljeni templji kar pogosto opozarjajo, kje sva. Podobno, kot cerkvice v Sloveniji. Colombo ima nekaj parkov, ki se jih ne bi sramovali tudi v Evropi, ostalo je pa večinoma na nivoju družinskih trgovin in firmic. Zanimivo se nama je zdelo vaško enoumje. V prvi vasi ob cesti in v trgovinicah prodajajo ananas. In samo ananas. V drugi suho robo. In samo suho robo. Tretja je zasuta s keramiko v vseh možnih izvedbah. Kot vrhunec pa sledi vasica, kjer je ob cesti razstavljenih na (deset)tisoče kosov napihljivih otroških igrač. Prevladujejo liki iz ameriških risank. Vse so napihnjene in rok trajanja napihnjene napihljive otroške igrače ni posebej dolg (tudi, če ni v otroških rokah), še posebej, če je obešena ob cesti na soncu in dežju. Ob dejstvu, da v celi vasi prodajo nekaj primerkov dnevno, recimo 0,01% razstavnega skladišča, gre večina torej med kalo. Le kdo bi to razumel?

Najprej je bil sicer plan, da se na kratko ustaviva v Colombu, pa sva ga med potjo spremenila. Spotoma posurfava po netu in res ne najdeva ničesar, kar naju bi lahko zadržalo tam. No, kasneje se izkaže, da naju je v mestu z lahkoto zadržati. Stojéča kolona. A-ja-ja-jaaah. Šele ob pol devetih zvečer sva nekako spakirana v hotelu, ki smo ga skupaj iskali v temni in deževni noči: booking, google, midva, šofer in domačini. Na koncu ga je našel tuktukar. Čisto spodobna zadeva. Lepa, izredno čista in prostorna soba z zajtrkom za naju ter soba in hrana za šoferja za 21 evrčkov. Le večerja je bila bolj tako-tako. Tokrat jo je bolje odnesla Vesna. Najslabše pa naša denarnica. Za povprečno hotelsko hrano sva dala astronomskih 16 evrov.

v Colombu je kar nekaj parkov bilo videti med vožnjo, ki pa je trajala in trajala

...pa tudi spomenikov je bilo veliko videti

cela vas je prodajala plastične napihljive igračke

mama in hči sta zelo dobro skuhalo lokalno hrano

Šest vertikalnih trakov zastave predstavljajo šest barv avre.

Modra=dobrota, mir in univerzalno sočutje

Rumena= izogibanje skrajnostim, praznina

Rdeča= blagoslovi praksi - dosežek, modrosti, vrline, sreče in dostojanstva

Bela=čistost Dharma - vodi do

mamica s hčerkico

začela se je sezona avokada

prodajalcev sadja in zelenjave je veliko

8. maj 2015, petek

Kandy - Dambulla

Počasi se dvigneva, počasi pozajtrkujeva in počasi se odpeljemo po hribu do mesta. Ogledati si nameravamo najbolj pomemben od vseh pomembnih templjev na Sri Lanki. Tempelj, ki hrani Budin zob. Podobne so mi poznane tudi iz krščanstva, kjer posamezni samostani (ali cerkve) hranijo nekaj od katerega izmed svetnikov. Jezus je ušel v nebo in njegovih sestavnih delov ni več, Budo so pa skurili, kar da podoben rezultat. Vendar. Ostal je en njegov zob. Letos je star že 2558 let (minus nekaj let, ko je imel princ še mlečne zobe). In ta zob se nahaja v Kandyju, v templju z izvirnim imenom: Buddha tooth temple. Najbolj svetim izmed svetih budističnih krajev.

Toliko o zgodovinskih dejstvih, sedaj pa moji vtisi. To je Fatima. Budistična Fatima. Masovno romarsko središče, kjer se

zbirajo romarji in ostali prosilci pomoči. Pomoči vsemogočnega. No, vseeno je vse skupaj malo omiljena Fatima ali Lurd ali Medjugorje. Če se v Fatimi sveče prodajajo v paketih po deset, sto in tisoč in potem brezosebno mečejo v svečni krematorij, se tukaj prižigajo posamezno in gorijo kot sveče naj bi gorele (niso skurjene s plinskimi gorilniki). Postavljene in potem prižgane so v dolgih stalažah v več nadstropjih. Tempelj kot tak z dnevnimi obredi je tudi precej bolj človeški kakor kot nogometno igrišče velik trg v Fatimi, kjer se mašuje nekje zadaj in se obred vernikom prenaša na ogromne zaslone na trgu. In verniki so kot obiskovalci rokovega koncerta.

Vzela sva si vodiča, kar sicer redko počneva. Tokrat je bilo vredno šestih evrov. Gospod v letih je znal odgovoriti na vsako vprašanje (razen na tisto, zakaj so letnice na tablah v budističnem templju v krščanskem in ne budističnem koledarju). In točno je vedel, kdaj se bo kje kaj dogajalo. In tako naju je lepo pocukal za rokav in naju pripeljal točno sredi dogajanja. In Vesni je ves čas sugeriral, kdaj naj pritisne na sprožilec. Imela bi lahko delo, če ne bi bilo ogromne gneče, ki jo je pri delu ovirala. Gneče, ki je kar zavrela, ko se je zgodil kak nov dogodek. Skozi to množico vernikov sva se s pomočjo vodiča zrinila, da sploh nisem vedel kdaj in kako. Če bi bila sama, tega definitivno ne bi počela, ker kaj takega ni v najini naravi. Ne bi se rinila med verniki in jih motila pri njihovi meditaciji. In sploh ni pomembno kateri veri pripadajo. Globoko spoštujem te občutke in jih ne želim vznemirjati. Ampak. Od Bude pooblaščen domorodski vodič je očitno mislil drugače. Zato mu slediva. In si mislim, če jih bo kdo dobil po gobcu, bo to on. Pa jih nihče ni dobil, prav fletno vzdušje je bilo. Pred 2558 leti kremiranemu Budi sva darovala nekaj pesti jasminovih cvetov in tako bomo po zagotovilih vsi živeli zdravo in srečno do konca svojih dni. Midva in najini starši. Hmmm, kako so živeli moji starši, je znano zgodovinsko dejstvo in tale jasemin bo težko vplival na dogodke za nekaj desetletij nazaj, a vendar. Sprehodiva se še skozi nekaj templjev hindujskih božanstev, ki so v sklopu tega verskega kompleksa in potem počasi naprej.

Na vrhu hriba je budistični samostan z velikim Budinim kipom. Mirador. Res je zanimiv razgled na Kandy! Veliko je neobičajnih zgradb, ki še najbolj spominjajo na samostane na grškem polotoku Atos - ne pomnim, da bi že v katerem mestu videl kaj podobnega. Morda v maroških tuareških vadijih, morda. Nasploh sva po nekaj letih prvič v deželi z zgodovino, tisočletno zgodovino. Zgodovina, ki je opredmetena v naravi. Saj, pacifiški otoki so tudi imeli zgodovino, vendar je bila narejena iz lesa in opisana v plesih. Les je strohnel, plese so uničili krščanski misionarji. Tukaj sva pa končno v zgodovinsko normalni ohranjeni deželi.

In v deželi začimb. Le kaj nas še čaka po tovarni otroških napihljivih igračk? Začimbe, jasno. Cela dolina so sami začimbni vrtovi. V enem se ustaviva in si pustiva razložiti zadevo. Priznati moram, da nekaj stvari slišim prvič in je zelo poučno. Vesna se da zmasirati za 67 centov (masirajo zastonj, da reklamirajo nek oljni zvarek iz lokalnih začimb, 67 centov je bila donacija maserju za njegovo četrtturno delo). Kupiva celo nekaj sveže vanilje. Spet bo cela barka lepo dišala.

Naslednji cilj je Tempelj zlatega Bude v Dambulli. Glede na to, da najin šofer ne zna brati karte in da se zanaša predvsem na seljaka, nas po novem na popotovanju vodi gugl. Odlično mu gre, malo manj odlično gre šoferju, ki mora voziti po cesti v izgradnji. Pa nekako le pridemo do cilja. Vendar. Pričaka nas dež in nama nekako ne ustreza, da bi se po dežju sprehajala po hribu. Manjana. Smer hotel, kjer se malo zaplete. Nama je v redu, šofer bi šel pa v (za naju) dražjega. Halo? Midva greva sem, ti pa če želiš, greš lahko kamor koli. Jasno, v tem hotelu on očitno nima provizije. Pogovarjamo se sicer o 33 ali 39 evrih, a red mora biti in pika. Še večerja, kjer tokrat oba odlično jeva. Celo pivo imajo.

pred templjem je nešteto prodajalcev rož; modrim rečejo vodne lilije, belo pa so lotusi

kjer je možno, pa pustijo tudi kakšen pladen, škatlo za zbiranje donacij

v predverju igrajo na tradicionalna glasbila

vse pobarvano z naravnimi barvami

vsak posebej sva vrгла pest jasminovih cvetov na budin pladenj dvakrat: enkrat za svoje zdravje in srečo, drugič pa za družino

del stropa v teh templjih

neverjetno veliko vernikov se je zgrinjalo, menda je čez vikend še hujše

za vsakoobljubo Buddi ena mašnica

in potem so se končno odprla vrata (leva slika), jasno, da so me začeli rukati s stotih koncev in množica je šla mimo teh vrat, tako, da se bolj slabo vidi notranjost

devetletne deklice so z učiteljem obiskale tempelj

pozlačena streha templja

po zaključku obiska templja je bilo potrebno dojenčka nahraniti, pa ni važno kje...

9. maj 2015, sobota

Dambulla - Nuwara Eliya

Zgodaj vstaneva, pozajtrkujeva in še pred osmo se že vzpenjava ob največjem kipu Bude na svetu proti samostanu pod skalnim previsom. To je Dambulla. Unescova svetovna dediščina. Bazaltni monolit, kot jih je tukaj kar nekaj, je nekje na sredi prepognjen in v tej gubi so že stoletja nazaj zgradili budistične samostane, ki hranijo množico Budinih kipov. Sredi stene torej živijo menihi in opice. In podnevi tudi turisti. Do tja vodijo stopnice, kakopak. Vstopnico je treba kupiti spodaj in pokazati na vrhu. Res je, da so ves čas opozorila, da bo takoj za najvišjo stopnico check point, a vendar. Namesto enega šalterja, kjer jih prodajajo in drugega s kontrolo, bi bil povsem dovolj le slednji. In kar predstavljam si turista, ki je malo raztresen in ne opazi opozoril. Ko končno prisopiha na vrh, ga pošljejo v dolino po karto, da se potem lahko ponovno vzpenja. No, kakorkoli. Zadeva je vsekakor vredna ogleda. Sprednja stena prostorov je zidana, vse ostalo je živa skala. In vse je čudovito poslikano s freskami, ki pač predstavljajo Budino življenje. Temačno je v prostoru in oba takoj dobiva asociacijo da sva v kateri izmed egipčanskih grobnic. Vredno denarja in truda!

In če je to lepo, potem mora biti tretja zadeva na najini poti, ki je vpisana na Unescov seznam, še lepša. Sygiryia. Še en izmed bazaltnih monolitov, na katerem je namesto templja postavljena kar kraljeva palača. Tokratna skala sredi ravnine je precej večja kot prejšnja in malo spominja na Uluru sredi Avstralije. 200 metrov višinske razlike je potrebno prehoditi, kar niti ni nek večji problem razen vročine (Vesna ne deli mojega mnenja), saj je vse skupaj prirejeno popolnim negornikom. Železne stopnice, pritrjene na previsno skalo, lepo zavarovane z ograjo. Polovica Šmarne gore po višini in nič po dolžini. Vzpon je praktično vertikalni, nekaj časa tudi po spiralnih stopnicah, kot jih najdemo v stolpih. Pa greva. In prideva. Najprej se je sicer potrebno znebiti sitnih samozvanih vodičev in plačati vstopnino. O-la-la! Tole je pa zasoljena cena! Upam, da je doživetje vredno tega. Ni! Definitivno ni. Za 50 evrov sva si kupila pravico romati na skalo, okoli katere in na kateri ni nič avtentičnega. Palača je bila postavljena 2100 let preden je v Deželici vladal Cezar, pardon Cerar, in kar je na ogled danes so le na novo pozidani temelji nekje iz konca 20. stoletja. Katastrofa, kako disneylandovski in nekritični so današnji turisti. To, kar je na ogled ni vredno počenega groša - ne glede na to, da je palača nekoč verjetno bila fascinantna.

Očitno je na Sri Lanki cena vstopnine obratno sorazmerna z vrednostjo doživetja. In, ko se človek enkrat nasmodi, ne gre še drugič na led. Prav na hitro sva si odmisliła ogleda še dveh Unescotovih čudes in se preusmerila na čaj. Šofer, ki je ravno naštudiral pot proti severu in vzhodu, bo po novem moral voziti na jug. In turistični izkupiček Sri Lanke se bo zmanjšal za dva najina dneva. Ustavimo se še na dobrem vegetarijanskem kosilu v birtiji ob cesti in na čaju ob petih v drugi podobni ustanovi. Jasno, da je potrebno spoštovati (lokalne) navade, ko smo pa v deželi čaja. Ko pade noč, se nastanimo v (dragem) hotelu, ki nima na sporedu piva. Ampak. Je šef obljubil, da bo našel pivo za naju. In ga tudi je. Ginger beer...

počivanjem pod cvetočim drevesom prav paše v tej vročini

še ena fotka iz Kandy-zelo lep park, celo sredi jezera in račke v njem ...zelo lepo in čisto!

budistični samostan z veliko Buddo

in pa še pogled na Kandy-zelo raznoliko mesto

opice pri jutranjem opraviilu:ena drugi iščejo uši in se čohajo

v skalo vklesan samostan

zelo urejeno in čisto; itak pa moraš hoditi bos in ne smeš imeti pokrival na glavi

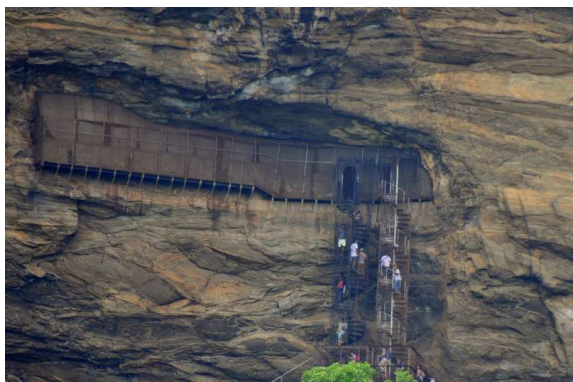
notranjost fascinantna!

Budda zgrajen šele leta 2000, pa že sedaj beton malce poka... na žalost se danes tudi take stvari gradijo za kratek rok

skala na kateri je stala včasih kraljeva palača

te zavite štenge so me pa razjezile: rineš gor po stopnicah pri +30C in več in prideš na vrh in vidiš samo freske; potem pa spet nazaj po drugih zavitih štengah, da nadaljuješ pot...ajoj... toliko stopnic pa že dolgo nisem prehodila, sploh pa v tej vročini

ko prideš do levjih šap, si že skoraj zmagal, da si na vrhu...kaj je na vrhu, pa jutri :)

10. maj 2015, nedelja

Nuwara Eliya - Tissamaharamaya

Gremo na vlak, juhuu! No, če gremo na vlak, potem ne gremo v tovarno čaja. Torej ne gremo na vlak. Gremo v tovarno čaja. Samo, tovarna čaja je danes zaprta, nedelja je. Potem gremo pa na vlak. Ampak, saj je več tovarn čaja, nekaj jih je tudi odprtih. Ne gremo na vlak. Ali pa, gremo na vlak po tovarni čaja. Hmmm, takrat bomo vlak zamudili. Kaj pa, če gremo na naslednjega? Ampak, kaj bomo pa vmes počeli? In tako naprej in tako dalje. Približno v tem stilu je bilo današnje jutranje planiranje popotovanja.

Ogled tovarne čaja je bil tako-tako. Dobro je bilo to, da smo si ogledali pravo tovarno in ne disneylandske imitacije, zgrajene izključno v namene turistične industrije. Slabo pa, da je v taki tovarni hrup in da simpatične mlade punce, ki naju je vodila naokoli nisem skoraj nič slišal. Je morala narediti še malo obnove, ko smo stopili ven. Popijeva še čaj in to-je-to. Tudi ogledi čajnih nasadov niso na mene pustili kakšnega golobjega vtisa. Monokultura. Tukaj je pač to čaj. V Prekmurju pa pšenica. Isti šmorn. Obiralke so v naravi tudi povsem take, kot na fotografijah. Tudi one niso pustile trajnih sledi v mojem spominu. Sam sem navijal za ta ogled, pa moram reči, da sem fino brcnil v temo.

No, potem še na vlak. Najprej kupit karte, potem zapravit dve uri z ogledi pagode in kosilom ter se ob pol enih končno vkrcat. V dežju. Kaj dežju, v nalu! Dve in pol uri sva se vozila po gorovjih Sri Lanke, gledala hribe in doline večinoma popolnoma zaraščene s tropskim deževnim gozdom. Ja, deževnim - povsem jasno je zakaj se tako imenuje. Ves čas je lilo. Vlak pa, hmmm, na voznem redu piše, da je to ekspresni "modern new chinese train". Kaj bi dejal... Čisto brezosebna vožnja, kot bi se vozil pred nekaj desetletji po Balkanu. Počasen je, trese, ropota, smrdi, ... Če samo pomislim, kako bi šele bilo, če bi bil vlak avtentičen in star, kot jih je večina na otoku. Saj vagon, kjer sva bila, je bil čisto v redu, je pa zato ves čas vožnje na vsake toliko časa (in to bolj in bolj na pogosto) nekaj tako usekalo v podvožju, da sem samo čakal, kdaj bodo kolesa zavila po svoje.

V Elli sva mislila iti malo naokoli, pa je bilo še pred prihodom jasno, da v japankah ne bova rintala po blatu. In šofer dobi nova navodila. Via Galle. Spotoma Vesna pofotka še nekaj slapov, ki jih je v teh koncih veliko. In glede na padavine so tudi lepo vodnati. Le barva ni ravno barva Soče. Ob mraku pa v hotel, jutri gremo dalje.

Ampak. Ne bo tako enostavno. Vesna rihta (non halal) pijačo za večerjo, jaz pišem dnevnik v sobi. In preverim kopalnico. A-ja-ja-jaaaah! Samo hladna voda je. Na kaj takega sploh nisva pomislila, da bi preverjala. Akcija! Rezultat akcije: akcija neuspešna. Cel hotel ne premore ene same sobe s toplo vodo. Pakiraj stvari sad! In se vozimo in sprašujemo. Prvo vprašanje se nanaša na hot shower. Vsi hoteli na tem koncu (cenejši od dolarskega stotaka, jasno) nimajo tuša s toplo vodo. Hej, spet nekaj novega. Po uri vožnje smo končno spakirani. Hotelček je luštkan, cenejši od prejšnjega brez tople vode in ... in v restavraciji strežejo pivo, yesss...

in na vrhu hriba ruševine in samo ruševine stare kraljeve palače....

res je lep razgled na celo dolino, pa vendar...

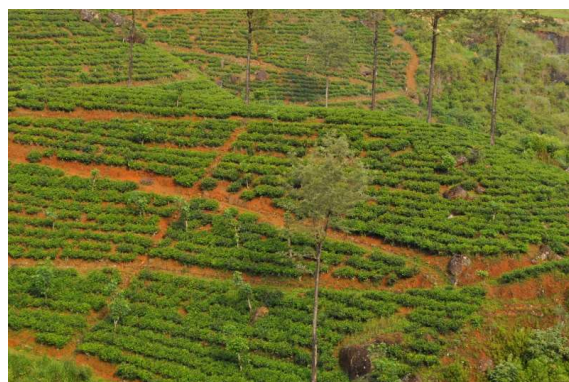
za kosilo so nama v eni lokalni oštariji znosili kar so imeli na mizo....zelo okusno, le mesa ni bilo :)

ogromno riževih polj

ker smo včeraj prišli ponoči, sploh nismo vedeli kam smo prišli; zjutraj pa tak razgled iz sobe....

čajini nasadi

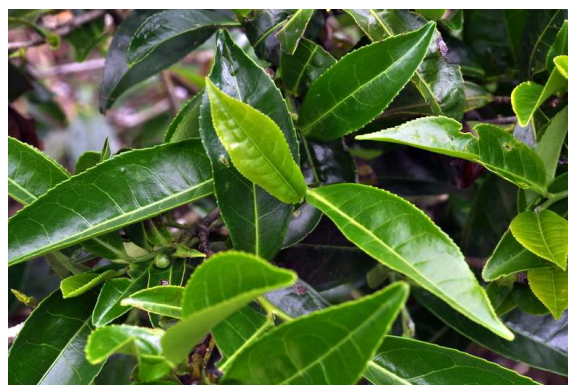
obiralci čaja

obiralka čaja mi je namenila nasmeh

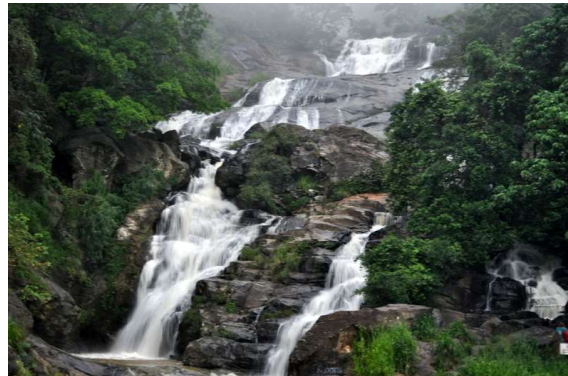
za ogled tovarne čajev so nama na glavo posadili kapo in zavezali predpasnik

črni čaj

v tovarni niso pustili fotografirati, zato le info o tovarni

slap malo naprej od kraja Ella

11. maj 2015, ponedeljek

Tissamaharamaya - Galle

Lepo se odpeljemo in vmes nekajkrat ustavimo, da lahko Vesna pofotka lokalne atrakcije. Tisto, kar jo je najbolj vleklo k obali so bili ribiči na kolih. Samo v nalive in precejšnjem valu je popolnoma jasno, da danes na vodi ni nikogar. So pa koli. In je največji Buda (a spet največji?).

Ob dvanajstih parkiramo in takrat se začnejo težave. Midva naštejeva štiri dneve, voznik jih našteje pet. Ah ja, sedaj je pa tole res že zelo moteče. Spet se pregovarjamo in štejemo, pa nič ne zaleže. Na koncu imava vsega polno skledo in narediva kompromis: plačava za štiri dni in pol, šofer je pa ob napitnino, ki bi bila verjetno celo večja od pol dneva najema. Ampak, kakor hoče. Složna sva v oceni, da so tile kljukci precej težji karakterji kot Arabci. Saj tudi z njimi se je potrebno neskončno pogajati, ampak če se z Arabcem nekaj zмениš, to drži. Tukaj te pa nadlegujejo še potem ko je vse že končano. Kot avstralske muhe so - karkoli delaš, ne moreš se jih znebiti. Tudi, če kakšno stvar imajo, ki je vredna ogleda (pa jih niti približno ni toliko, kot jih hočejo prikazati), vse skupaj pokvarijo s svojim obnašanjem. Res ne razumem, kako si lahko predstavljajo, da bi komu lahko bilo to stalno nadlegovanje všeč.

Pri barki je bil pa kažin. Vrvi so potrgane ali pa železne cevi, na katere smo bili privezani, polomljene, fenderji počeni. Nevihta pred dvema dnevoma. Na srečo je bil takrat sosed prisoten in je hitro skočil na barko, iz lockerja pobral druge vrvi in barko prevezal. Če tega ne bi naredil, bi se verjetno nocoj dopisoval z zavarovalnico. Wreck recovery opcijo bi potreboval. Po pripovedovanju je bilo tako neurje, kot ga ne pomnijo desetletje. Upam, da je bilo zadnje. Povedo mi še, da je strela udarila v barge s plinom, na katerega smo privezani, uff... Preverim in instrumenti še delajo. Še naju bogovi ljubijo.

Sledi zamenjava olja, brskanje po netu, pisanje programov. Glavna popravila so na sporedu jutri. Mohideen očitno ni uspel narediti vsega tako hitro, kot se je hvalil.

na ŠL imajo tudi soline pa tudi neverjetno veliko psov, ki so stalno na cesti-prepričana sem, da so potepuhi

mornariški spomenik katerega je varoval eden od mornarice in se ni pustil fotografirati

dež dež dežin valovi in nikakršna vidljivost in vse fotke so morbidne :(

eden izmed največjih Budde, postavljen leta 2001 v mestu Devinuwaranič posebnega

golobi tudi tukaj kraljujejo

v templju na isto vižo kipi bude in ostalih

navkljub slabemu vremenu je bilo veliko ribičev zunaj

27-letnemu ribiču, se je full fajn zdelo, ko sem jih slikala; to o letih ... ne vem no ...

no pa še naš šofer, ki ni bil čisto nič zgovoren, nasmešek sem mu mogla izsiliti za fotko ... nikoli ni rekel hvala ..hm ...

to so ti znani koli na katerih posedajo revni ribiči in lovijo ribe; kasneje zvedela, da je to bilo pred 50imi leti, danes posedajo le zaradi turistov :(

Budda v Devinuwari se že lušči; ni kaj, vse se dela na kratek rok...

Sri Lanškino pivo, imajo tudi v strong verziji

12. maj 2015, torek

Galle

Mohideen naj bi prišel ob sedmih zjutraj in zmontiral zadeve. Prišel je samo njegov klic. Manjana. No, to je pa že bolj podobno majstorima. Plan B. Danes delam službene zadeve, kar imam za narediti, Vesna gre v šoping zastavic. Kakršno koli zastavico naredijo, ni panike. Cena 3 evre. Vendar. Šivilja je v Colombu, v načrtu ima postati babica. Jasno, da v takih trenutkih ne bo šivala. Drugi teden, mogoče.

Za razliko od prejšnjih dveh dni je današnji dan lep in sončen. Midva pa bivakirava v smrdljivi luki. Zunaj se kuha. Dnevno preverjam vremenske napovedi in dnevno se spreminjajo. Dva različna modela dajeta popolnoma različne rezultate. Tako različne, da en napoveduje ciklon z vetrovi 90 vozlov, drugi pa lahen vetrič okoli 10 vozlov. In sedaj bodi pameten pri planiranju, če znaš, Tonček. Edino, kar lahko planiram je, da ne morem planirati in da me tam zunaj lahko čaka karkoli. Najbolje bi bilo, da čim prej gremo. Če bo prehudo, pa spustiva Maldive in zaplujeva okoli Indonezije proti južnemu delu Indijskega oceana. Nekaj dodatnih tisoč milj, pa kaj.

Vesno kuha vročina in rumeno teče iz nje. Staknila je nekaj podobnega, kot jaz na Tajskem. Dan večinoma preleži. Popoldan le greva v mesto in zvečer k Mohideenu domov na večerjo. Do polnoči klepetamo, pokaže mi sestavne dele, ki jih je naredil. V nasprotju s trditvijo Ermana, da v bobnu ni sestavnih delov, ki bi jih bilo mogoče servisirati in da je vse plastično, je boben lepo sestavljen iz dveh cevi in več ležajev med njima. Lahko se ga odpre (s prešo sicer, a vseeno) in zamenja uničene stvari. Ležaj je šel rakom žvižgat in zato se zadeva ni vrtela, nobene povezave nima s soljo in spiranje s sladko vodo ne pomaga nič. Kako hladno mirno mi je mojster trgovec odgovoril na vprašanje kaj naj naredim. Vse je (kao) vedel in nič ni bilo res. Enostavno se je zlagal, da bi lahko prodal novo. Saj ne bi nič rekel, če bi bil parkiran v domači marini, tako se lahko pa zaradi brezvestno dane napačne informacije kaj hitro znajdem v življenjski nevarnosti. Se temu reče after sales service? Itak se pa da dobiti tako zadevo preko neta za manj denarja. Dvomim, da bom še kdaj kaj kupoval pri njemu, resnično dvomim...

od Ketī sem si spodila donirano fotko izpred 6 let - žene so pobirale donacijo

pa še nekaj fotk s popotovanja po ŠL

na železniških postajah je lušno opazovati ljudi

med bananami njive zelja uspešno uspevajo

v hribih je hladno

pri nas damo smrekco na hišo, ki se gradi; tukaj pa - kaj vem kako bi temu strašilu rekla? odganja zlo?

skupina najstnikov na pohodu na Sigirio

pogled z vrha hriba Sigirie

13. maj 2015, sreda

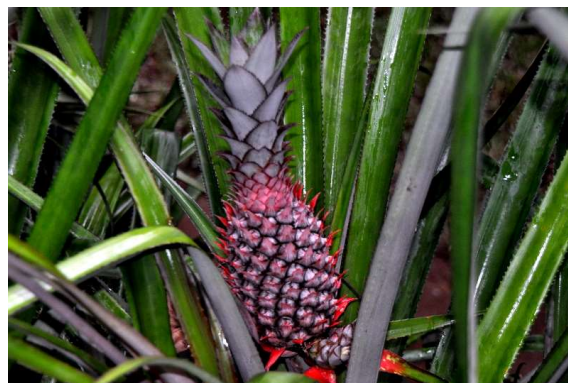
Galle

Tale Mohideen mi počasi načinja živce. Vse dela tako počasi, pa se je hvalil, da bo končano v enem dnevu. Le upam lahko, da ne uporablja časovno merilo, kot se sicer uporablja v razvoju (predviden čas pomnoži z dva in vzemi naslednjo višjo mersko enoto). Ne bi rad še en teden gnil v tej do tujcev izredno neprijazni deželi. Kakorkoli, ob štirih popoldan je končno na barki. Vendar je do noči zmontiranega bore malo. Jutri zjutraj naprej. Mar res? Za jutri sem naročil gorivo in klirens. Že drugič bom moral prestavljat. Gledam vreme in iz dneva v dan je slabše, tista Tajaska nama je močno pokvarila načrt. Kakorkoli, upam da jutri z delom zares končamo in da lahko zapustim to nemogočo luko. Toliko vala na privezu ne pomnim. Tri privezne vrvi imam že strgane od tega stalnega zategovanja. Z osmimi vrvmi na petih bitvah je Mala privezana ob bok večje ladje. In za to zaračunajo (tujcem) 225 dolarjev. Varovano območje. Le pred kom? Kriminala ni bilo zaznati nikjer. Zato je pa preko kapije v luko prepovedano nositi karkoli in danes sem v nahrbtniku švercal rezervne dele, ki mi jih je naredil Mohideen. Prva carina na svetu, kjer zaračunajo, če kaj izvažаш. Narobe svet.

Dan sva tako porabila za delo in sprehod po mestu. Kupiva nekaj malenkosti in pozanimava se za druge. Samo, da zavijeva iz utečenih turističnih poti, takoj so ljudje drugačni. Trgovini z avto deli bi težko rekel turistična točka in filter za gorivo, ki ga kupim je najcenejši do sedaj. Ker sem jih presenetil. Sedaj, ko vedo, da tako robo lahko prodajo belim, bo cena v trenutku poskočila za faktor deset. Samo, ko bodo prodajali belim, jasno. Ko se zanimava za nakup majic z logotipom, je cena celo za majhno količino smešno nizka, pet evrov vključno z majico in tiskom. In še kakšen podoben primer bi se našel. Dvojna merila, ene cene za domačine in druge za tujce ob enako slabi storitvi, so me vedno živcirale. Kuba sindrom.

muškatni oreh

ananas, ki ga predelujejo v čudežne tablete za hujšanje

cimetovo drevo

zeleni poper

v tempelj običajno prinesejo sveže sadje in rože

ravno z maše

tudi menihi imajo žehte - sem videla, da imajo v kopalnici pralni stroj!

zaprti lotosovi cveti

14. maj 2015, četrtek

Galle

Kot je obljubil, ob sedmih zjutraj je Mohideen na barki. On je v akciji, le jaz še nisem sestavljen in najprej je na sporedu kavica. Moj polurni prispevek k tedenski zamudi. Potem pa veselo na delo. Temeljito in počasi. Predvsem počasi. Do treh popoldan traja sestavljanje sidrnega vinča. Delo, ki bi lahko bilo opravljeno v uri ali dveh. Je pa temeljito, tu ni kaj pripomniti. In potem se lotiva role. Precej izgubljeno mi deluje in zdi se, da ne ve, kaj naj naredi. Aha, sedaj mi postane jasno, zakaj je toliko zavlačeval. Enostavno ni vedel kaj in kako z rolo. No, pa gremo s skupnimi močmi novim zmagam naproti. Do večera nekako zadevo uredimo, vendar. Ah, ja... Ni predvidel vertikalne sile in ko dvignem jadro in ga napnem, rola začne razpadati na dva konca. Že v popolni temi sediva in razglabljava kako rešiti težavo. Jaz s svojim neznanjem strojništva sicer bolj malo pomagam, le silim ga k razmišljanju. Jutri zjutraj bo naredil nov del, ki bo kos tudi tem težavam. Tako je obljubil, upam da res. Je pa jasno, da je odhod prestavljen v zabrisano prihodnost. Vreme se pa slabša in slabša...

Vesna gre naokoli in postane srečna lastnica dveh novih parov hlač. Tailor made za ceno enega dvoevrskega kovanca

plus blago. Saj to je smešno, kakšni disporporci v cenah med storitvami za turiste in domačine. Teta šivilja mora skrojiti in sešiti tri kose oblačil, da si lahko privošči eno sam najcenejšo jed (rice and curry) v hotelski restavraciji. Jed, po kateri dobiš drisko, ker je očitno kuhinja umazana ali pa so sestavine z rokom uporabe, ki je že zdavnaj potekel. Cena tukaj definitivno ne odraža kakovosti. Če si turist, enostavno plačaš nekajkrat več za enako ali slabšo robo, kot plačajo domačini. Ampak. Ni vse tako, kot se zdi. Ko pride po robo, je poleg šivilje še njen manager (njena mama) in gospa hitro ugotovi, da je Vesna bela in da ji je njena hči računala premalo. In zahteva poleg plačila še darilo. Sovražim rasiste!

najstnici je bilo tako nerodno, ko sem ji pohvalila oblekco

zelo raznolika oblačila

medicinske sestre imajo kapico, prav luštne so z njo

po mestu Galle vidiš tudi tak voz z ubogo kravo

stojnice s sadjem in zelenjavo v Galle je zelo raznolika

mini jajčevci, so res mini

tudi bananine cvetove prodajajo; ni, da ni ! če bi vsa ta zelenjava vsaj malo dlje stala , tako, pa jo je škoda kupovati, ker gre hitro proč

tetovirani domorodec je neobičajna zadeva;v roki drži korenino,ki se hecno razleze

15. maj 2015, petek

Galle

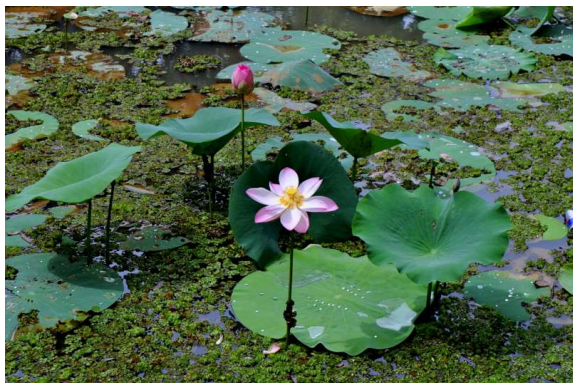
Pol maja je mimo, midva pa še kar na Sri Lanki. Danes jaz z drisko, na srečo v blagi obliki, Vesna tudi še ni v redu. Mohideen obljublja nov del iz ure v uro in na koncu pride ob petih popoldan. Predlaga, da podreva snast in jutri nadaljujevala z delom. Naj se gre solit! Sedaj lahko mirno greš, jutri zjutraj bomo delali, kar pač bomo delali. Ne želim ostati brez jambora, če bo ponoči slučajno neurje. Malo sem sicer preko dneva brkljal po barki, da sem zabil čas v čakanju. Pa tudi če ne bi. Nič življenjsko nujnega ne počnem.

Vesna gre dvakrat naokoli. Dopoldan nese cote v pranje in kopirat knjige, popoldan gre to iskati. Pol cot je opranih, druga polovica bo jutri. Knjige so skopirane z zamudo, so pa. Cene so spet usklajene s pričakovanjem. Pranje, ki je storitev za turiste je dražje kot kjerkoli na Pacifiku, fotokopiranje, za domačine, pa eno najcenejših do sedaj. Petsto plus strani za sedem evrov. Pilote nama je posodil capt. Moris. Indijski ocean, Afriška obala in vse do Karibov. Mislim, da bom v njih našel kar uporabne informacije. Sinoči smo šli skupaj na večerjo in veliko koristnih stvari nama je povedal. Gospod z angleškim potnim listom je bil rojen v Pakistanu, živel v Indiji in kasneje v Južni Afriki, se z barko pripeljal sem in sedaj je tukaj. Zelo dobro pozna Mediteran, celega je prejadral in v Črni Gori ima hišo. Zanimiv človek.

bankovci Šri Lanke

vodna lilija

zelo dišeče

16. maj 2015, sobota

Galle

Z malenkostno zamudo Mohideen pride ob sedmih zjutraj. Podreva snast in boben odnesem na redesign. Vse so že zdrejali, samo še sestavijo novega in bo. Dve urici. Tako pravi Mohideen. Realnost pokaže drugačno sliko. Zadeva je narejena do polovice in še daleč od tega, da bi bila primerna za montažo. Kar tam čakam, malo debatiram, malo konstruiram (jaz, električar, hmmm...) in ura je devet, pa deset, pa enajst, pa... no, kaj bi nadaljeval, saj znamo vendar vsi šteti do osemnajst. Vmes se pri sestavljanju nekaj polomi in je potrebno narediti še enkrat. Pa se polomi še drug zadeva in spet ponovi vajo. Pa še kakšna nerodnost bi se našla. So pa kar zanimivi tile kljukci. Vse naredijo sami. Ročno na orodjih, ki sem jih nazadnje videl še kot otrok. Temu primerna je produktivnost, čeprav možakarji ne dajejo slabega vtisa, spretni so in pripravi. Da lahko zadevo sploh sestavijo, spotoma naredijo še nekaj orodij v ta namen. Za enkratno uporabo bodo. Hja, ne reče se po nepotrebnem, da orodje naredi mojstra.

Kakorkoli, mrak se dela, ko prešvercam del lastne opreme nazaj v luko. Če bi me dobili, bi moral plačati carino. Ker sem zadevo izvozil. Ne razumem tega, niti nihče drug ne razume. Edina logična razlaga je, da je to spet eno od cuzanj denarja turistom. Pa ne bi več o tem, kako neprijetna je ta dežela, raje o mojem nesrečnem jamboru. Ob mraku torej začneva sestavljati snast. In trda tema je, ko jo sestaviva. Ampak. Rola se ne vrti. A-ja-ja-jaaaah! Kar sesedeva se in tuhtava, kaj smo naredili narobe. In tuhtava in riševa in piševa. In pogruntava. Tako vsaj misliva, jutrišnji dan bo (upam, da res jutrišnji) postregel z resnico. Sklep nocojšnje nočne seje (kjer sva prisotna Mohideen in jaz) je, da sledi - redesign...

Vesna se spet pretepa z londroisti. Delajo, pa ne delajo. In bodo naredili do popoldan, pa potem do zvečer. Nazadnje je to jutri zjutraj. Mar res? Da je zabava popolna se nekako le priplazi do lekarne, kjer kupi tablete proti driski. Oba jih bova v naslednjih dneh pridno jedla. Ne vem, zakaj dnevno dobim nekaj deset mailov za viagro in podobne štose, nihče se pa ne spomni, da bi mi ponudil karkoli proti driski. Tržno nišo zamujajo!

vhod v preko sto let star hotel ob morju

tukaj imajo tudi poroke-se vidi, da je kar dosti parov že prehodilo to pot

morje deluje dokaj mirno s tega konca

hiše ob morju delujejo dokaj ubogo

17. maj 2015, nedelja

Galle

Dopoldan čakam, da bo Mohideen naredil štiri vijake in dve podložki, obljubil je seveda, da bo vse skupaj zmontirano do pol dvanajstih in da popoldan lahko izplujeva. Ob dveh prinese robo in za privitje šestih vijakov potrebuje štiri debele ure. No, ob mraku je le narejeno. Končno. Lahko gremo ven iz te luke!

Vesna je bila v mestu in je spotoma naročila agentu, da začne s proceduro dobave nafte in klirauta. Baje bo jutri dopoldan vse narejeno. Bomo videli. Da je sploh šla v mesto je bil vzrok v sirupu, ki ga je kupila včeraj in naj bi po zagotovitvi lekarnarja služil za urejanje driske. Vendar. Bolj, kot je vestno pila zadevo, bolj je dežurala na veceju. In potem le preveriva na netu v čem bi lahko bil problem. Hmmm... Rezultat je v skladu z vsebino, popolnoma v skladu. Sirup za odvajanje. In tako ne veva ali je lekarnar kreten ali pa je to še en izmed rasističnih izpadov. Če ne more postaviti turistične cene, potem bo prodal neustrezno robo. Turist mora potegniti kratko. In pika.

Večerja v družbi Mauricea, Mohideena in Petra nama je hitro minila. Pravzaprav ni bila večerja, bolj snackanje in pljuckanje, pa niti ni pomembno. Važno je, da lahko upam, da jutri morda le izplujeva.

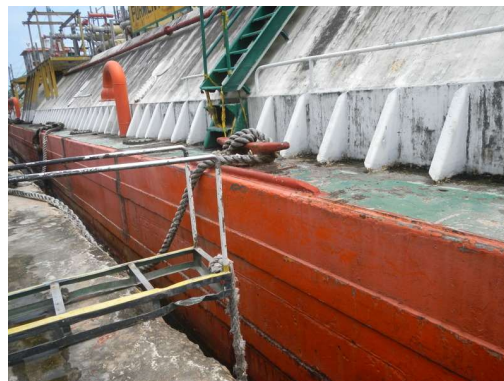
bodoča marina v Galle - menda konec leta otvoritev

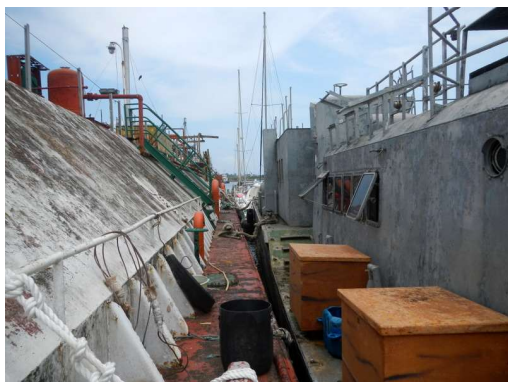
to je pa naša luka v Galle kjer smo privezani

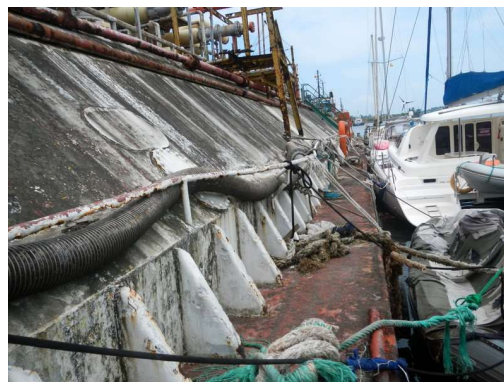
na ta železni stvor smo privezani

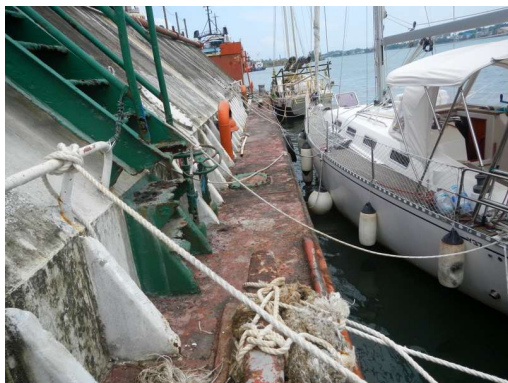
lestev je včasih zlezla več kot meter stran in sem imela velik problem jo premakniti in potem še en meter visoko stopiti na to železno plovilo

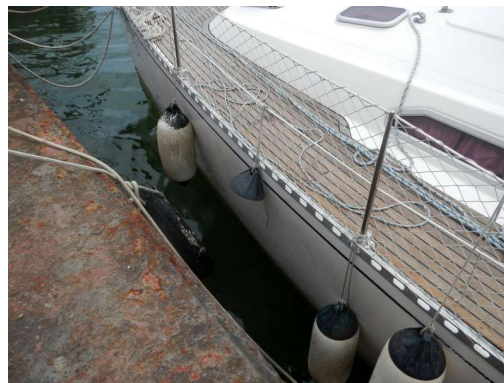
in potem se začne hoja med štriki, prijeti se pa itak ne moreš nikjer, ker ti vsaka stvar ostane v roki

vse železje je preperelo

da ne govorim o svinjarji v morju-samo še podgane so manjkale

uničili dva bokobrana zaradi tako močnega nabijanja, vlečenja ...

Indijski ocean 2015

Indijski ocean

18. maj 2015, ponedeljek

Galle, Sri Lanka - Uligamu, Maldivi

Upanje se mi je uresničilo. Kdo bi si mislil! Ob osmih se začnem meniti z agentom, ob devetih se prestaviva na pomol, skoraj istočasno se pripelje nafta in po pol ure (je vmes potrebno popraviti črpalko na kamionetu, hic) je ta nafta tudi lepo spakirana v naših tankih. Še do carine in policije na obisk po papirje (jasno v spremstvu agenta, drugače se tu ne sme) in ko priracam do barke, se pripelje še vojaški klifoficir. Še dve kopiji (to, da sem pri agentu podpisal deset kopij crew liste je že davno pozabljeno) in še en štampelj in ko mi port kapitan da voljno, potem lahko grem. Še prej pa izkoriščava net do onemoglosti - kolikor se ga še da. In ob dvanajstih izplujeva.

Izplujeva vetru in toku nasproti. Hja, SW monsun se je v tem tednu, ko je mojster Mohideen meditiral ob vijakih in maticah

dodobra ustalil in ga imava 4-5 Bf ostre orce. Orca je zato, ker sva si izbrala kot vstopno točko za Maldive najbolj severni atol. Če bi šla v Male, bi nabijala na polno z motorjem. No, ne bi. V nekaj metrske valove Mala pač ne more motorirat. Še to, kar se greva sedaj, ko imava veter na 50 stopnjah, je na ivici kaznenog. Vsake toliko veselo nabijeva v val. Temu primerna je hitrost napredovanja proti cilju. Če bova delala preko sto milj dnevno, bom več kot zadovoljen.

varnostnik je še malo pred odhodom iz luke mi želel prodati neke steklene zadeve, kot zelo dobro investicijo ...ajoj ... pa, če mu 100x rečeš, da ne boš, pa še kar ; za nameček je potem še toneta vprašal, če bi on kupil, ker jaz nočem :)

nasproti nas je luka polna ribiških bark

... in adijo Galle !

19. maj 2015, torek

Galle, Sri Lanka - Uligamu, Maldivi (2.dan)

Nevihte so in v popolnoma temni noči brez lune ne vidim, kdaj priletijo. In ko priletijo, priletijo zares. Trideset vozlov. Za nekaj minut, a dovolj, da moram ročno bežati, ko me pere naliv. Halo?! Prestar sem za take neumnosti. Genovo zviti (vsaj rola za enkrat še dela), in s pol glavnega ter četrt yanmarja lepo počasi štiri vozliče zmagi naproti. Vesna dežura in preverja stanje na morju, sam dremam v kokpitu. Ladij je v vsakem trenutku v okolici dvajsetih milj vsaj deset, na plovni poti med Rdečim morjem in JV Azijo smo. Čez dan zamenjava vlogi. Jadra gor in se izogibat nevihtam. Podnevi ne bi smelo biti težav. Če tako nadaljujeva, bova v petek na cilju. Če se le tok unese. Včeraj in ponoči ga je bilo za krepak vozal in tudi zato je bilo napredovanje tako počasno.

Popoldan se toku v nos pridruži še veter in val v nos. V Indijo naju nese. Spet na pomoč priskoči motorček. Samo kaj, ko bova barko razbila, če bova plula v val. Vseeno je potrebno iz smeri. In za naslednje dni ni kaj boljše napovedi. SW monsun letos prehiteva in se nama dnevno krepi. Kaj nismo mogli izpluti en teden prej? Kaj počasni Mohideen res ni mogel malo hitreje šraufat?

20. maj 2015, sreda**Galle, Sri Lanka - Uligamu, Maldivi (3.dan)**

Noč je bila mirna. In hladna! Prijetno hladna. Toliko sva se očitno odmaknila od Sri Lanke, da sva ušla močnejšemu vetru. Le še 3-4 Bf ga je bilo ponoči, kar je pa tudi za Malo čisto znosno. Tako je tudi danes. Celo smer, ki je bila ponoči točno v nos, se je spet popravila na ostro orco. Po dolgem času sta obe jadri popolnoma razviti. In še tretje pomaga. V podpalubju.

Galle je bil grob za dva moja fenderja in štiri privezne štrike. Nocojšnja noč in današnje jutro pa še za dvižnico pasarele in škoto genove. Dvižnico pasarele sem speljal na štoper v kokpitu, ko sem popravljajl snast in sem jo namenoma tam tudi pustil. Prostor v štoperjih imam in ta štrik potrebujem za varovanje, ko plezam na jambor. In ker se je veter obrnil v kljun sem ponoči pospravil tudi glavno jadro. Nekaj časa je šlo lepo, potem vse težje in težje in ko sem končno pomislil, da nekaj najbrž blokira rolo, je bilo že prepozno. Štrik, ki je visel tik ob jamborju, je bil ovit okoli jadra in že pošteno naglodan tam, kjer se je drgnil ob oster aluminij. Jadro in rola sta preživela, štrik bo pa potrebno kupiti nov. Saj, pasarelo bo že še držal, sebe mu pa ne zaupam. Druga zgodba je s škotama za genovo. Dobro leto nazaj sem ju kupil v Novi Zelandiji, pa ju nisem zamenjal. Dokler so stare vrvi dobre, kar naj bodo. In so bile. Do danes, ko je škota počila. Ok, spet brez posledic, po desetih minutah je bila na jadrju montirana nova. Upam, da bo sedaj z vrvmi nekaj časa mir.

21. maj 2015, četrtek**Galle, Sri Lanka - Uligamu, Maldivi (4.dan)**

Veter je upadel toliko, da niti motorsailanje ni več možno. No, pa še smer je točno v nos. Da ni pretiran dolgčas, od časa do časa poskrbijo precej močne nevihte. Morje v trenutku zavre in spet je na sporedu nabijanje v val. Nekaj milj sicer, a vendar. Preveč. Nekaj filmov sva sicer pogledala, pa mi niti ne potegnejo. Čas preživljava z delom in branjem. Ni, da bi užival. Če bi bila plovba prijetna, ne rečem, to je kratka pasaža - tako pa... Oba komaj čakava, da priplujeva v zavetje atolov. Upam, da bo zavetje.

Agent mi je potrdil, da so papirji v izdelavi in da naju bodo klirali v petek brez dodatnih stroškov. Bomo videli. Na Maldivih je namreč uradni delavni teden od sobote do četrтка. Nekaj ur prepozna sva, da bi se lahko sidrala še danes, pa sem sinoči upočasnil plovbo in prihod prestavil na petek zjutraj.

Indijski ocean 2015

Maldivi

22. maj 2015, petek**Uligamu**

Če gre kaj lahko narobe, potem to tudi gre (Murphyjev zakon). Ves čas sva imela tok v glavo, ki nama je vzel 40 milj - ali drugače povedano, 20% daljšo pot sva naredila, kot bi jo v drugo smer. In ko sem lep izračunal, kako naj plujem, da se sidrava ob sedmih zjutraj, se je tok obrnil in naju začel gnati proti cilju. Jasno, prezgodnja bova, pa upočasnim malo in še malo in na koncu Mala pluje skoraj brez pogona. Če bi vedel, da tukaj teče tok v drugo smer, bi lahko prišla tudi že sinoči.

Sidrava se na mivki, na štirih metrih globine, sredi koral. Glede na to, kaj vse sem prebral o sidriščih na Maldivih, je to pravi balzam. Agent Asad mi sicer po radiu pove, da se lahko sidrava tudi v korale, "we don't mind" še doda. No, ja... Vpraša, kdaj bi želel clearance. Ali bi bilo ob 9:30 možno? Zmenjeno.

Ob 9:30 je čoln z uradniki ob Mali. Preden stopijo na palubo, se sezujejo. Tako usklajeno je bilo do sedaj le še na Rapa Nui pred nekaj leti. Nobenih vprašanj, vse je pripravljeno, vse izpolnjeno (vključno s popisom naših zalog alkohola - nil). Perfektno! Požigosam in podpišem nekaj deset formularjev. Nimam pojma, kaj podpisujem, najbrž kaj sila pomembnega. Komunikacija je v brezhibni angleščini, neprimerno lažja je kot v Novi Zelandiji ali Avstraliji. Da Tajske niti ne omenjam. V desetih minutah je vse končano, hitreje moja štampljka ne zmore. Nobenih podkupnin. Kako drugače, kot na Sri Lanki, ko so uradniki kar odkrito rekli, da ne gredo in da procedura ne bo končana, če jim kaj ne damo - kot darilo. Omenijo, da je bila pred leti tukaj slovenska barka, celo imena se spomnijo, Skokica. Jasno, da jim takoj pokaževa Miranovo knjigo in kar raznežijo se, ko zagledajo fotografijo, kjer so oni glavni akterji. Asad me preseneti še z nečim. Kje imam telefon, me pobara. Zakaj? Da ti dam notri SIM z internetom. In ga da. In net dela. Nekaj časa izredno hitro. Potem je promocijska količina mimo in ga je treba topupati. Popoldan...

Po oblačnem jutru z nevihtami v okolici, se je po kliranju naredil čudovit dan. Vesna je v vodi, še preden se zave. Šnorklja okoli barke. Čudovito je! Pri popolnoma mirnem morju in kristalno čisti vodi lahko svet koral opazujeva kar s palube. Če se človek zmoči, je pa vse skupaj še toliko lepše.

Popoldan se odpraviva na obalo do Asada. Dobiva cruising guide v elektronski obliki. Spet lepa gesta. Topapava internet

in dela odlično, zamenjava nekaj malega denarja, da imava za trgovino in hočeva dvigniti denar na bankomatu. Ampak, tega tukaj nimajo. A-ja-ja-jaaaaah, kako pa naj skeširava vse silne stroške, ki so nama jih obesili. Maldivi so dragi, vstopnina je visoka. Cruising permit za en mesec in vse ostale dajatve nanesejo skupaj okoli 770 evrov. Malo kombiniramo, verjetno bo edina opcija wire transfer, najbližji bankomat je na naslednjem atolu, nekaj ur plovbe tja. In potem še nazaj. In spet tja. Ni ravno najboljša opcija.

Vasica je (še posebej po Aziji) sterilno čista. Mirna, ležerna, prijetna. Premore trgovinico s hrano in trgovinico z netom. Baje so slednje povsod po otokih. Lučica je nova in v njej je prostora za nekaj ribiških čolničkov in coast guardovski gliser. Za naju bi bilo v nujni tudi možno, globine je dovolj, ni pa ravno najbolje projektirana in če bova na valu zunaj, bi bila notri še bolj.

Navkljub bojazni, da bo tole še en kiks tipa Sri Lanka, je prvi vtis o Maldivih izredno pozitiven.

uradniki zelo prijazni in dobre volje; še bolj pa, ko so sebe videli v Tepeševi knjigi

...in uradniki se hitro odpeljejo po prelepi čisti kristalni vodi ...

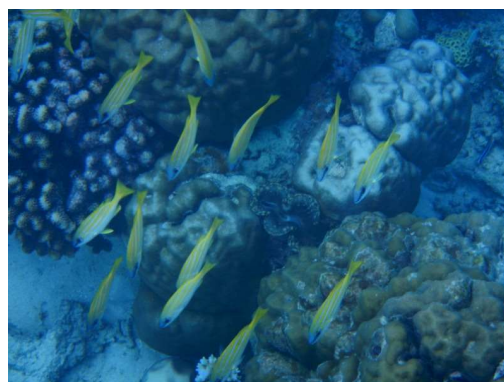
...tako za njimi pa še jaz masko na glavo in plavutke in me ni bilo ven uro in pol ...skok v akvarij ! odlično !!!

to ribo sem danes prvič videla

...da ne govorim o tej, ko je švignila pod menoj - in kar velika je bila

...in ko plavaš skozi jate majhnih rib, pozabiš na morbidno plovbo

ena izmed ulic na otoku ...čisto, urejeno - le vidiš nič :(

Tone z agentom Asadom v palmini senci

po otoku je bilo videti kar dosti tovrstnih sedežev kjer so domačini ob današnjem prostem dnevu počivali

ženske na obali sedijo na istovrstnih sedežih, otroci pa veselo neobremenjeno skačejo naokoli

majhna luka je stara komaj nekaj let

Mala na sidrišču pred Uligamom-barka umazana še od luke v Galle

23. maj 2015, sobota

Uligamu - Manafaru

Ponoči sva izkoristila jokerja. In obilo sreče. Pravzaprav sva jokerja izkoristila včeraj, da sva se sidrala na malo slabši lokaciji, zato pa dovolj daleč od reefa. Več stvari je šlo narobe in bila sva dobesedno "minutes to catastrophe". Najprej je Mohideen narobe zmontiral sidrni vinč. Sklopko je obrnil. Že ko sva se sidrala, se je odpela in veriga je zdrsela v vodo. Takrat sem naredil napako, ki je ne bi smel. Sklopko sem zategnil, ne pa tudi preveril, če razmišljam pravilno. Verigo sem obesil na amortizer in pozabil na zadevo. Ob štirih ponoči pa se je amortizer snel. To se mi je zgodilo že večkrat, odkar imava novozelandsko verigo, ki ni čisto enaka kot je bila evropska, pa to ni nič hudega, saj drži tudi vinč sam. Nocoj ni. Veriga se je začela odvijati v morje in Mala se je začela približevati reefu (ja, na lee shore sva bila sidrana). Kako hitro to gre, ve samo tisti, ki je kaj takega že doživel. Res hitra akcija je bila potrebna, da je bila veriga varno privezna na bitvo z vrvjo. In potem šraufanje, razstavljanje in ponovno sestavljanje vinča. Sredi noči na krepko zibajoči špici (če ne bi bilo vala, se tudi amortizer ne bi snel, jasno). Sedaj je vinč v redu sestavljen in bo deloval, kot je potrebno. Upam.

Dopoldan še enkrat na obalo do Asada. Nekako sva z Vesno skupaj spraskala gotovino, nekaj v avstralskih dolarjih, ki so

nama ostali, ker nisva uspela pristati na Tuvaluju, ostanek v evrih, ki jih imava pripravljene za francoske otoke. Upam, da smo tako vsi zadovoljni. Pove, da je sinoči gugl-translejtal naš dnevnik in da je vesel, da sem ga pohvali. Napiši, prosim, da organiziram konvoje do Rdečega morja z oboroženim spremstvom za 12.500 dolarjev za cel konvoj. Ugodno, dodam jaz. Spotoma se še zmenimo za obisk resorta na sosednjem otočku v tem atolu. Na bojo naju bodo dali - poleg letališča. Letališča za hidroplane. Če ti tam pristajajo, potem sigurno ne bo vala. Lepo.

Vesna nato takoj spet pod vodo, jaz se spravim čistit barko. Tako svinjska ni bila še nikoli. Tale luka v Galleju je res ena zanikrna luknja.

Popoldan se prestaviva na bojo pred resortom. Sliši se enostavno, pa ni. Najprej je Asad prosil prijatelja, da pokliče na ta otok in se zmeni, da naju sprejmejo. Potem je njegov prijatelj poklical dalje in klicani spet naprej. Sam veliki šef je moral odobriti "operacijo obisk". In potem telefončki še v obratnem vrstnem redu. Na koncu le imava telefonsko številko Ashfaqa, ki ga pokličeva nekaj minut pred bojanjem in potem še nekaj minut pred dingi landingom na mestu, kjer sicer pristajajo letala. Pričaka naju gospod v golf cartu in na sporedu je ogled resorta. Hja, to naju ravno najbolj ne zanima, pa sva tiho, da se bova kasneje lahko zmenila za večerjo.

Kako napačno sva razmišljala! Že prvi postanek v beach baru je fascinanten. Barček, obrnjen proti sončnemu zahodu z bazenom sredi popolnoma bele rajske plaže pred turkiznim morjem. Ufff... Ampak, to je bil šele začetek. Ogled hotelske sobe je trajal pol ure. Kakšno razkošje! Arhitekti so si dali duška. Samo nekaj primerov. Vhod je preko nasipa skozi bazenček. Sob je kar nekaj, to je družinska vila, pove fant, ki naju vodi naokoli. Za štiri, tipično. Dnevna soba z bazenom, dve ogromni spalnici in celo nadstropje za otroke, vključno z otroško igralnico. Resort sicer premore cel kompleks otroških soban z igrali, pa to očitno ni dovolj. Tudi bazenov premore kar nekaj, pa ima ta soba svoj lastni bazen. Pa ne samo pred teraso, tudi v kopalnici je svoj bazen. In v privatnem spa (jasno, tudi javni spa z masažnim salonom je v resortu) še en, takoj poleg mazažnih miz. Vsak član štiričlanske družine se lahko spravi v svoj bazen, pa ne bodo vsi zasedeni. In govorimo samo o eni navadni hotelski sobi.

Poleg vhoda v podzemno (na atolu!) vinsko klet se odpeljemo še na ogled "water villas". Klasične hišice na kolih, kot sem jih videl že veliko. Vendar. Vsaka ima svoj privatni bazen s sladko vodo in poleg bazena stopnice do morja. In sredi teh stopnic je podest z zakonsko posteljo, da se utrujeni plavalec lahko na poti iz morja v bazen malo spočije. Ko pride do nivoja bazena (vsega skupaj kakih petnajst stopnic, se lahko pa dokončno spočije na ležalniku. Bizarno. Še veliko stvari bi bilo vredno omembe, pa ni prostora. Recimo to, da je vsak prostor, pa naj bo to spalnica, kopalnica, otroška soba ali karkoli že, opremljen z vsaj meter in pol velikim 4K televizorjem. Hja, v že kar nekaj resortih sva bila v svojem življenju, pa česa takega niti približno nisva videla. Ko sem vodiča na začetku vprašal v kateri rang spada zadeva me je le čudno pogledal - ni razumel, kaj sprašujem. Sedaj mi je jasno, zakaj. Bolj butastega vprašanja res nisem mogel postaviti. Cel kompleks ima svoj generator (logično) in svoj desalinizator (ko prešteješ vse bazene - tudi logično). Povsod po sobah so orhideje - prave, ne plastične. Čeprav je off-season in je večina sob nezasedenih. Tudi klime so povsod prižgane, da se stene ne segrejejo.

Sledi pozno kosilo. Cene so sicer visoke, pa niti približno ne tako, kot v zadnji luknji v Franciji. Za dve odlični večerji z morsko hrano, nekaj piv in koktajl dava 85 evrov. Veliko? Za tako lokacijo bi prej rekel - malo. Vsi so z nama silno prijazni in to ni naučena, umetna prijaznost. Po vseh teh letih vandraja po svetu znava te stvari zelo dobro razlikovati. S kar nekaj zaposlenimi poklepetava in izmenjamo si svoje zgodbe. Očitno res velja, da lepa beseda lepo mesto najde. Prijetni ljudje. Ahmed nama da tudi svojo telefonsko številko in jutri nama bo organiziral ogled sosednjega atola. Kako? Enostavno, njegov brat tam živi in če mu bo starejši brat naročil, da vodi dva bela naokoli, bo to pač počel. Nema frke, doda. In kruh za zajtrk nama bo jutri dopoldan tudi uredil.

Noč je že, ko sva končno na barki. Tudi drugi dan na Maldivih se je končal z zelo pozitivnim pridihom.

jate teh rib so prav hecne: ves čas so na miru in jih premika zgolj valovanje

ta riba je prilezla izpod skale in prav grdo gledala

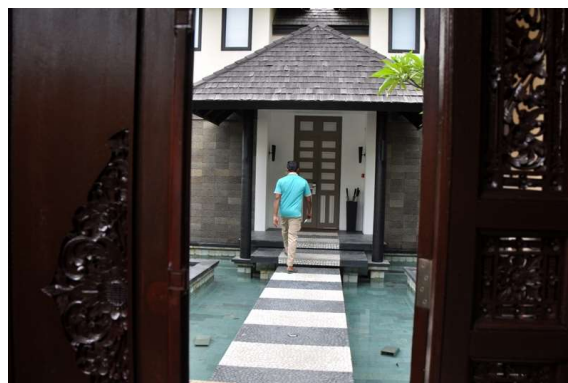
teh ribic je bilo zelo veliko tudi danes

ležiš pred bazenom s pogledom na morje.... Ja resort

levo bazen, peščena plaža z golom ter vile na kolih ...

vstop v luksuzno družinsko vilo

to je kopalnica! z bazenom, masažno kadjo, tuši , počivalniki, posteljo tukaj res niso hranili denarja in domišljija je bila arhitektom in oblikovalcem brez meja

na levi bazen, vmes postelja za počivanje in po stopničkah dol pa si v morju

hiše na kolih povezuje cesta po kateri se vozijo z golf vozički

in plaža je res vredna svojega imena ...čista, mirna ter lahko se tudi kopaš, ker ni vala

ni da ni za otroke: od igral, bazena, igrač, plezalne stene ...

najina kočerja-odlično!

24. maj 2015, nedelja

Manafaru - Kulhuduffushi

Proti jutru je začelo grmeti in bliskati. In pihati in ulivati. Nikamor ni bilo za iti, le vodo sem spustil iz dingija in opazoval letala kako pristajajo in vzletajo z našega sidrišča. Res je hecen občutek biti sidran (ok, bojan) sredi letališča. Zato pa lahko v miru delava. Dokler je elektrika v baterijah (elektrike iz strel je sicer v izobilju, pa to nič ne pomaga).

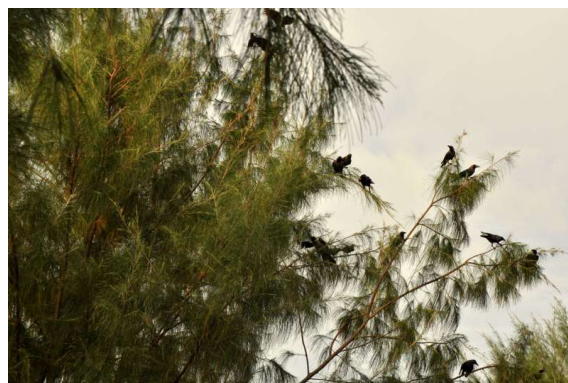
Po kruh ne bova hodila v resort, je prekomplicirano. Sam veliki šef Walter mora odobriti, da nama lahko (pro)dajo eno štruco kruha. Pol urni postopek, v katerega je vpletenih cel kup ljudi. Ah, ja... Odveževa se in izplujeva. Točno opoldne. Pokličem v Hideaway marino, da bi se ustavila za eno noč in spotoma natočila diesel. Ne ljubi se mi ga džerikenat. Nekaj časa me prevezujejo in potem Richard nekaj jeclja, da imajo slabe boje in da so zahodni vetrovi in da mora vprašat šefa, ki je pa ravno na sestanku in da me pokliče nazaj, ko bo kaj vedel. No, jaz vem takoj. Pokličem Asada in se mimo tega resorta odpeljeva v lukko na otoček Kulhuduffushi. Ko plujeva mimo marine me Richard sicer pokliče, da se je uspel zmeniti s šefom, samo - prepozno prijatelj moj, prepozno.

Kulhuduffushi ima lepo in novo lukko, le ravno primerna pa ni za barke. Bitve so ... hmmm ... 50 metrov narazen. Nekako se le priveževa in takoj na potep. Kako dobro, da je Richard zamudil s potrdilom! En resort sva videla in za nekaj časa je to dovolj. Mesto je neprimerno bolj zanimivo. Trgovinic se kar tre, tudi oštarij je nekaj in pojeva čisto spodobno večerjo (moja hrana je zelo dobra). Vse skupaj za točno desetino včerajšnje cene. No, sinoči sva plačala lokacijo, ne hrane, tako da primerjava ni čisto korektna, a vendar.

Ne glede na pisanje tistih, ki so tukaj že bili, da so domačini mrki, zaprti vase in neprijazni, se s tem sploh ne morem strinjati. Tudi danes se lepo pogovarjava s komerkoli že začneva pogovor. Vsi se smehljajo, mislim, da jim je celo malo nerodno, ko jih kar tako direktno sprašujeva določene stvari. Pa se trudijo in nama odgovarjajo po svojih najboljših močeh. Vsi govorijo angleško, le nekaj malega prakse jim manjka, ki jo pa uspešno nadomeščajo s smehljajem. Ko se sprehajava, kar čutim zvedave poglede na sebi, ki se takoj umaknejo, čim se obrnem v njihovo smer. Daleč od tega, da bi bilo to moteče. In za razliko od Sri Lanke, nihče ne teži. Nekateri naju sicer pozdravijo ali se nasmehnejo, nihče pa naju ne nadleguje s prodajanjem stvari, ki jih ne potrebujeva. Taksisti si hodijo po prstih, pa naju nihče ne kliče, kaj šele cuka za rokav in potem nadere, ko se odpeljeva s konkurenco. Dva mlada fanta sta nama ponudila, da prisedevala na njuna motorja - zastonj, jasno.

helikopter je zjutraj odletel z našega bojišča

v pristanišču Kulhudufushi je bilo toliko krokarjev, kot v Hitchkokovem filmu

zelo težko ime otoka...vsaj za nas; pisava je neka mešanica arabščine

nešteto trgovin

stranske ulice niso betonirane

le glavna cesta je; promet je večinoma z motorji, avtomobili so večinoma le taxiji

v centru mesteca

registrske tablice za motorje, vozila...nič posebnega; škoda, pa bi lahko bile lepo pisane

25. maj 2015, ponedeljek

Kulhuduffushi - Dholhiyadhookudrah

Čudovito jutro na rajskem otoku je kot nalašč za točenje diesla. Najprej papirologija. Assad mi po mailu pošlje papir v maldivščini. Naj ga natisnem in pokažem uradnikom, dopiše v mailu. Tiskalnik na barki je očitno del obvezne opreme, tako nekako, kot pozicijske luči in verjetno so preverili v luški kapitaniji v Izoli, če imam tiskalnik, preden so mi dali v roke vpisni list za plovilo. Maldivščina pomeni zame neznani jezik, zapisan v neznani pisavi. Mešanica med arabskimi črkami in indijsko pisavo. Vsekakor zame nečitljivo. Samo upam lahko, da Asad ni napisal: prinašalca tega sporočila takoj aretirajte in potem po hitrem postopku vrzite v lonec, dodajte nekaj začimb in kuhajte na srednje močnem ognju. No, očitno je pisalo nekaj drugega, kajti customsi so bili takoj zadovoljni z videnim. In zadovoljen sem bil tudi jaz, ko je k barki pripeljal kamionet, prižgal črpalko in mi natočil dobrih dvesto litrov črnega zlata. Zlata, ki je v teh deželah kvečjemu srebro. Od Filipinov dalje se cene vrtijo okoli 60 centov za liter in tudi tukaj ni nič drugače. Vsaj nekaj, ko je pa cruising permit tako drag!

Z Vesno zavijeva še malo v šoping in na pošto in malo pred dvanajsto se odveževa. Nafta imava dovolj, torej je čas, da jadra. Prvi dan Maldivov je bila kratka relacija in malo vetra. Pa se nisem ubadal z jadri, včeraj sva izplula v bonaci, ki se je potem počasi spreminjala v prijeten vetrič in zadnjo uro bi lahko lepo jadrala. Če se bi mi ljubilo vleči jadra ven. Lenoba, lena! Danes ni pardona, danes jadramo. In to kako lepo! 3 Bf bočnega vetra, nič vala v atolu ter lep sončen dan (eni nevihti uideva za vsega dvesto metrov - nevihte v tropih so jasno začrtane: nekje je tuš, petdeset metrov naprej pa niti kapljice). Še tok pomaga hrabrim in 40 milj je narejenih v slabih šestih urah.

In, ja tudi to so Maldivi, niti minutke nisva brez 3G neta. Nekje sem prebral, da ko pluješ proti atolu, najprej vidiš palme in šele ko si zelo blizu, tudi obalo. Ni res. Najprej vidiš mobilnih stolp. Pravzaprav, vidiš dva mobilna stolpa, otočje ima dva operaterja. Gledava torej na netu, kam bi se dala preko noči, da bi bilo zjutraj še malo za posnorkljati. Mimogrede odkrijeva še eno prav zanimivo spletno stran: goodanchorage.com, sidrišča s celega sveta, skupaj z vremensko napovedjo za sidrišče, pozicijo in sistematičnim opisom. Zanimivo.

Če sva začela v kraju s čudnim imenom, sva končala v takem s še bolj čudnim in predvsem zelo dolgim imenom. Le kdo si lahko to zapomni? Že včeraj sva jih pobarala za nick name mesta, pa so naju le čudno gledali. Vsi vedno povedo celo ime. Hja, očitno življenje na otoku poteka tako počasi, da imajo dovolj časa za izgovarjanje tako dolgih imen. V kraju s čudnim imenom sva danes kupila tudi meso za nocojšnji roštilj, ampak v kraju z dolgim in čudnim imenom roštilja nisva zakurila. Manjana.

Mala edina barka v luki

v luki je tako čisto morje, da bi kar zaplavala; sicer pa je zjutraj kar nekaj domačinov plavalno oblečenih

menda je ta otok malce dosuť, da je še malo večji kot drugače

dečve sta šli kadit na plažo in sta bili mogoče malce nejevoljni, ko sta mene zagledali pri njunem dejanju :)

kamionček nama je pripeljal nafto

meditacija ob natakanju dobrih dvesto litrov nafte-le tisti, ki so nosili kante nafte z dinghijem znajo ceniti kaj pomeni, če ti jo pripeljejo takole na pomol

na plaži so vse vsi polžki premikali

od daleč je ta resort na tem prelepem otoku zgledal zelo grdo...

dokaz, da res lepo jadramo; izgled kvarijo le umazani bokobranci iz Galle

pa še ena iz boka

sidrala sva se pred resortom, kjer so ustavili vsa dela: rezultat? vse propada, strehe razpadajo itd... žalostno, pa še izgled otoka kazijo te stavbe

na otoku je bilo videti le nekaj varnostnikov

26. maj 2015, torek

Dholhiyadhookudrah - Kuredhdhoo

Jutro postreže z ribiči. V dveh čolnih začnejo krožiti okoli sidrane Male. Opremljeni so s fish finderjem, kaj le lovijo? Fish finder je tak z bio programom. Ribič z masko in dihalco na nekajmetrski vrvi plava za barko in ko nekaj vidi, dvigne roko. Verjetno vidi ribe. Ali pa morda rake? Takoj dobi okrepitve in fish finder se skupaj z drugimi ribiči metamorfira v plovec za mrežo, ki jo vržejo v morje s čolna. Nekaj plovcev se potem potopi ter priplava na površje na drugi strani. Plovci poskačejo nazaj na barko in spet postanejo ribiči ter složno potegnejo mrežo iz vode. V mreži pa kot bi bila velika žoga. Le kaj so ujeli? Vesna besno fotka, ribiči ponavljajo spektakel. In po pol ure se naju le usmilijo in nama prinesejo eno vrečo ulova. Sedaj veva, kaj so lovili! Girice, inčune, atherino - ne vem, če imamo slovenski naziv za te majčkene ribice.

Počakava, da gre jutranja nevihta mimo naju. Če bi izplula takoj, ko so ribiči končali s showom, bi zaplula točno v dež in veter. Tako pa spet lepo jadrava, dan je lep in sončen. Tuhtava, ali bi šla pred resort, ki ga hvalijo vsi jadralci ali do bližnjega mesteca. Odločiva se za resort in narediva napako. Še prej naju dobro opere popoldanska nevihta. Izdatno je pralo in pošteno je pihnilo. Nameril sem 35 vozlov sustained wind, sunki so verjetno med 5 in 10 vozlov višji. Mala beži s slabimi osmimi vozli hitrosti samo na jambor, vse jadrovrve je pospravljeno. Ampak, to je samo nevihta in mine v pol ure, še preden se morje sploh lahko naredi. Take zadeve ne nosijo s seboj dovolj energije, da bi naredile problem. Nično vidljivost pa nadomešča super-truper telefon z Google Earth live s pozicijo barke in kot v najlepšem sončnem vremenu vijugava med reefi.

Problem je pa naredil resort. Počakajo, da najdeva dobro sidrišče, se sidrava, postoriva vse, da bo barka preživela tudi take nevihte, kot je bila današnja in ... potem naju (vljudno) naženejo. Novo vodstvo, nov režim. Prestaviva se dvesto metrov zahodno od prepovedanega sidrišča. Tukaj sva pa lahko, no-problem. Tudi prav, pač ne bova pustila stotaka za večerjo. Njim se sicer to kaj dosti ne bo poznalo, nama pa precej. Za večerjo so tako sveže girice, današnji ulov. In kozarec rujnega.

zjutraj vzamem ravno skodelico kave, da jo popijem v kokpitu, ko zaslišim hrup okoli naše barke

dve mali ribiški ladji sta pobirali ven male ribice

že mreža je taka neobičajna, zelo gosta tkana

in potem priplava eden od snorkljačev do naju in ...

...naju razveseli s kilogramom majhnih giric ...

...od presenečenja nisva vedela kaj bi jim dala za kontra darilo, pa se spomniva na cigarete: jih je celo pot do barke držal nad glavo, da se ja ne zmočijo; menda ena škatla cigaret tukaj stane 3 USD

...in za kočerjo tako girice z limonco, česnom in čilijem ter kruhom - od Grčije dalje nisva jedla giric, pa tako rada jih imava

..aja, pa deževalo je danes tudi; no, saj je tak timing, kajne?

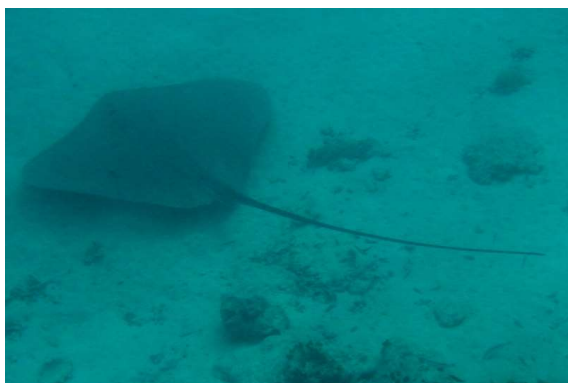
27. maj 2015, sreda

Kuredhdhoo - Perivaru

Jutro je lepo, sončno in nič vetrovno. Vesna je v vodi že ob devetih in snorklja na reefu pred resortom. Velika manta in želva ter ogromno manjših rib. Vidljivost je malo slabša, kot je bila prejšnjič, posledica pretoka vode preko reefa z mivkasto sipino. Jaz gledam po netu, kam dalje. Nič idealnega ne najdem, nekaj sidrišč bi bilo pa potencialno možnih.

A-o-tom-po-tom. Manjana. Premakneva se nekaj milj proti vetru na sidrišče, ki sva ga imela kot opcijo B že včeraj. Spotoma si ogledujeva otočke, ki so v obroču tega atola nanizani precej bolj na gosto, kot sva jih videvala zadnje dni. Izmenjavajo se nenaseljeni, naseljeni in industrijski otoki. Pa še kakšen reef (z ali brez peščene sipine na sredi) je vmes. V lepem sončnem vremenu je pogled na turkizno morje, ki se ostro spremeni v temno modrino na robu reefa, res lep.

Popoldan mine v poležavanju, brkljanju in branju. Vesni se ne ljubi v vodo, meni se ne ljubi na obalo. In tako preživiva dan na barki in za večerjo pojeva drugo polovico včerajšnjih giric.

najprej moje ribe, potem pa ostale fotke! današnji favoriti: string ray in želva

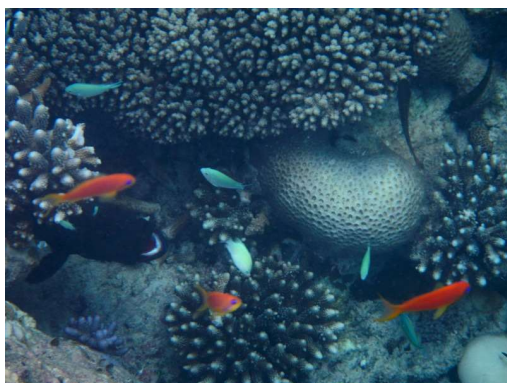
..matr sem se ustrašila, ko je kar naenkrat pod menoj zaplahutala; imela premera več kot meter in pol

zato je bila pa želvica manjša, a tako hitra, da sem jo komaj lovila

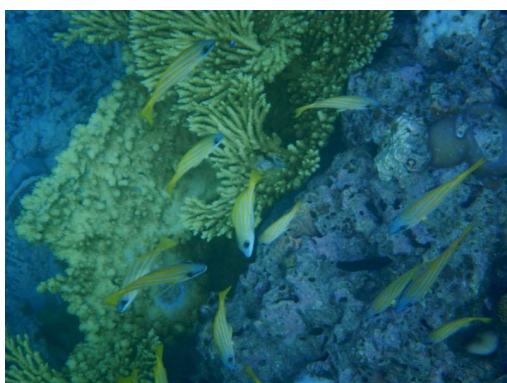
vidljivost je bila izredno slaba v tej globini

in veliko živo rdečih ribic

teh rib je bilo danes ogromno in niso majhne: tam cca 30-40 cm v dolžino

in pa tudi kar dosti živahnih barv koral ter ribic

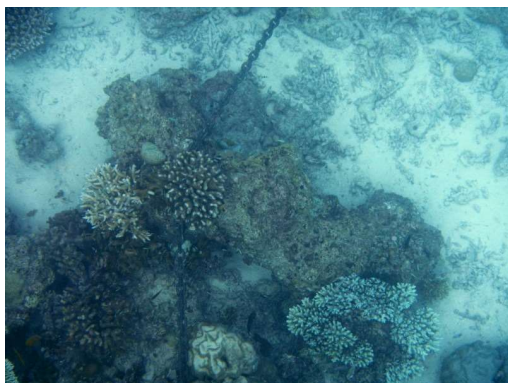
v resortu Kuredhdhoo nisva bila zaželjena

zjutraj-ob oseki je bilo veliko sprehajalcev ob reefu

otoček med plovbo je bil nenaseljen, vendar imel senčnik; verjetno imajo poroke na njem?

takole pa je najina veriga bila čez koralno glavo; s previdnostjo sem jo vlekla ven, da se ne zatakne

resorti se več ali manj v osnovnem designu ponavljajo

28. maj 2015, četrtek

Perivaru - Reethi

Še en lep dan v času, ko naj bi bili sami slabi. Po kavici ne greva v vodo, ampak dvigneva sidro. Mimo res atraktivnega wrecka in nekaj otokov s tovarnami. Na enem je celo tovarna ribjih konzerv, ostali otočki gostijo po pričakovanju tovarne turistov. V luki v Naifarui vidiva celo katamaran. Mika me, da bi se ustavila, pa se raje odločiva za plovbo na sosednji atol, kjer se z resortom zmeniva, da se lahko sidrava na njihovem dvorišču. In da greva lahko na južino. Še eno kičasto jadranje v 3 Bf in lepem sončnem vremenu. Tokrat plujeva proti zahodu in je na sporedu orca in (še sam ne morem verjeti!) celo en obrat sva naredila. Sploh ne pomnim, kdaj sva na zadnje tako jadrjala, da je bilo treba štrikat.

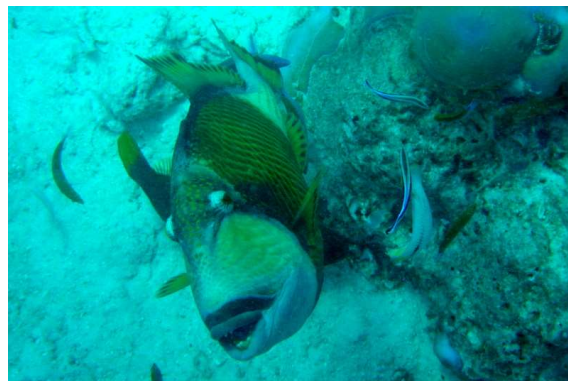
Kakorkoli, ob enih sva lepo sidrana na velikem peščenem platuju, štiri metre globine. Če karkoli prileti z zahoda (od drugod ni za pričakovati v tem času), sva varna. Vesna seveda takoj pod vodo. Spet je navdušena. Plavala je z želvami in sting rayi. In ostalimi čudesi. Ja, Maldivi so za snorklače in potapljače dobra destinacija. Dobri so tudi za hanimunarje, jasno. Kaj pa za naju? Celo jaz sem skočil v vodo, potem že mora biti kaj na tem...

Popoldan se končno spraviva na obalo. Stotaka se nameniva pustiti lastniku otoka. In lastniku časa. Island time ni enako kot Maldivian time, nama ponosno pove Igne, prijetna Litvanka, ki nama je odobrila obisk otoka. Island time je eno uro naprej glede na Male time. Aaaa? Jasno, razloži, če bi imeli Male time, potem bi gosti nergali, da je noč že ob šestih in pol, tako je šele ob sedmih in pol in so vsi srečni. Simpl-ko-pasulj. In ni to edini otok v času, kar nekaj jih je takih, še doda. Igne naju tudi pospremi naokoli po lokalnem svetu. Kaj res izgleda obisk vsakega resorta tako, da si moraš najprej vljudno ogledati vse zadeve v spremstvu lokalca, preden te spustijo na hladno pivo? Kakorkoli, spotoma srečamo krmišče skatov in v trenutku je jasno, zakaj jih je toliko zbranih na kupu. Skatov v vodi in turistov na klopcah na pomolu. Pametne ribe. Čakajo na futr, namesto da bi lovile. Kdo bo pa delal, če ni treba, še ribe ne...

Z Igne se tudi zmeniva, da nama da naslov prijateljice nekje južno. Naj se oglasimo pri njej, doda, majhen penzionček ima in vesela bo vsakega gosta, četudi le za večerjo ali pijačko. In večerja in pijačka je bila tudi tukaj dobra. Sea food. Pa še stotaka ni koštala, samo 99 dolarčkov so nama vzeli ob svečkah v oštariji na kolih sredi morja s pogledom na Malo. Odprta je 24/7. Oštarija, ne Mala. Samo to še manjka, da bi lahko z barko plula skozi. Kot pri Mekdonaldsih. Sail-in.

mimo te razbitine sva se peljala čisto blizu; nič fajn videti, je pa verjetno že zelo dolgo tu

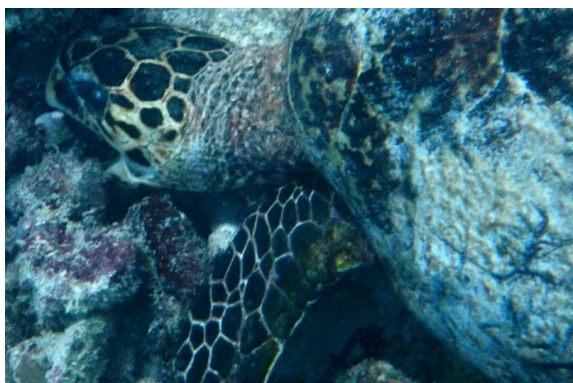
ta z izbuljenimi očmi je bila kar velika tam med 40-50 cm in na njej so se pasle razne ribe

moja velika želva tudi trznila ni, ko je plavala mimo mene oz. ves čas, ko sem jo jaz gledala

parrot fish v družbi ostalih lepotic

želva je ves čas z ustmi prestavljala odmrle koralne koščke na drugo stran; kot, da bi nekaj iskala

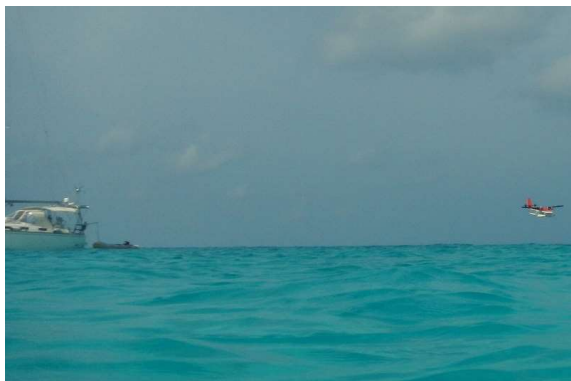
modre pikice so se včasih tako intenzivno zasvetile, da se kar malo ustrašiš

girice so lepe tudi v morju, ne samo na krožniku

na oranžni ribici prilepljene modre oči

in medtem, ko snorkljam, zaslišim hrup nad svojo glavo in še dobro, da ni zgrešil t.i. piste

takole pa hranijo string raye s svežimi ribami

toliko jih še nikoli nisem videla na kupu-na fotki samo del jate

vse je na fotki: Mala, doniji, avion in lačni sting rayi

29. maj 2015, petek

Reethi - Thulhaadhoo

Po jutranji nevihti se naredi lep sončen dan. Sprehodiva se po resortu in Igne poveva, da ne bova zajtrkovala pri njih. Punci se kar pobesijo žnablji. Hmmm... kaj jim toliko pomenita dva zajtrka? Očitno se borijo za goste in to kar uspešno, resort je za razliko od prejšnjih, skoraj popolnoma poln tudi izven sezone.

Jutranja vremenska napoved je precej v nasprotju s sinočnjo. 35 vozlov vetra je napovedanega (resda le med nevihtami, vendar je to povsem dovolj, da končava na reefu, če si izbereva slabo sidrišče). Izbereva si otok Thulhaadhoo, ki ima svojo laguno znotraj lagune atola Baa. Vendar. Google Earth pokaže neprekinjen reef okoli notranje lagune. In tudi luko. Torej nekje prehod je. Samo kje? Pa pobarava captaana v resortu, ne ve nič. Pokličeva temu otočku najbližji resort (delita si laguno), pa po nekaj prevezovanjih tudi obupava. Rešitev je, kdo drug kot, Asad. Takoj dobiva kontaktno številko z otoka in ko poveva, da nama jo je posredoval Asad, sva takoj posvojena. Dvajset, ne, trideset telefonskih klicev je bilo. Kje sva, ali sva v redu, kdaj prideva, itd. Pa samo za prehod sem ga hotel vprašat. In ko sva blizu, me kar s telefonom in daljnogledom vodi skozi zanke in uganke koranih grebenov. Neverjeten je! Sidrava se na devetih metrih v mivko brez koralnih glav s šestdeset metri verige. 45 vozlov zdrživa, če bo sila. Seveda je tukaj takoj povabilo, da prideva na kopno, pa se nekako le uspem dovolj vljudno (upam!) zmeniti za jutri. Utrujena sva, ostra orca in velik del plovbe je bilo motorsailanje. In lačna sva tudi. Pa še nevihta se kuha nekje na zahodu, ki lahko prihrumi ravno v najbolj nepravem trenutku (ko bova recimo v dingiju). Sklep je torej kot na dlani: na otok se izkrcava - manjana.

kapitanu manjka samo še lesena kljuka

pri obali je bilo čisto mirno

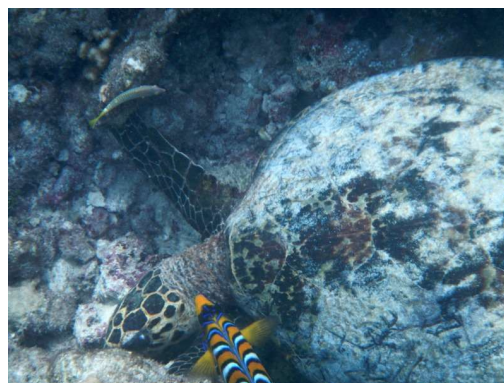
v laguni so imeli potapljači začetni tečaj

dolga pot je še do afrike

zelo lep vzorec v posodi z vodo

pridna želva si zasluži še malce objav

sting rayi pridejo v laguno samo ob času hranjenja - je pa zanimivo, da so lahko nekaj časa skoraj na suhem

30. maj 2015, sobota

Thulhaadhoo - Goidhoo

Nevihta ponoči se zjutraj skoraj ne pozna več. Dobro sidrišče sva si izbrala, razen dežja, drugega ni bilo čutiti. Po zajtrku pokliče našega vodiča Mohameda Alija in takoj se zmenimo za ogled otoka. Spet ličen otok, čist, urejeno пристanišče za ribiške barke in nekaj manjših trgovinic, kjer poteka nakup tako, da kar ne dobiš v prvi, iščeš v drugi. Če tudi tam ni, pa v tretji. In tako dalje. Večino stvari sva kupila, kupovala sva itak samo sadje in zelenjavo. Za povrhu nabaviva celo košček souvenirja. V delavnici sva bila, kjer so ga naredili. Sama sva si želela to videti, nihče naju ni ko bajagi slučajno pripeljal tja. In kupila sva ga brez siljenja. Kako prijetno! In če samo pomislim na tečnobe s Sri Lanke...

Medtem, ko v pekarni za naju pečejo svež kruh, naju Mohamed povabi v kafič na kavo. In to ne kar tako kateri koli kafič. Kafič, ki se ponosno imenuje Mala Garden! Ves čas mencam, ne vem kako naj se mu oddolžim, pa me reši kar sam. Barko bi si gledal. Odlično! On je nama razkazal svoj dom, midva mu bova pa najinega. Pa smo si bot. Prijeten človek je in še kar nekaj časa klepetamo v našem kokpitu. Opoldne pa je vseeno čas za slovo. Midva morava na pot, če želiva pripluti pred nočjo na naslednji atol.

Spet kičasto vreme in kičasto jadranje. 3 Bf bočnega vetra je za Malo idealka. Še tok je z nama in slabih petindvajset milj narediva v manj kot štirih urah, vključno s sidranjem, kjer sva kar nekaj časa krožila med koralnimi glavami, da sva našla 50 metrov čistega peska (hvala, gugl, hvala sonikson, hvala 3G internet, brez vaše navigacije bi bila pri soncu v glavo to bolj mission impossible). Za reefon sva, daleč naokoli ni nobenega otočka, pa je morje tako mirno, kot v najglobljem zalivu. Laguna. In v laguni je čas za roštiljado. Dolgo, predolgo je že nisva imela. Meso (pujs) imava še s Tajske.

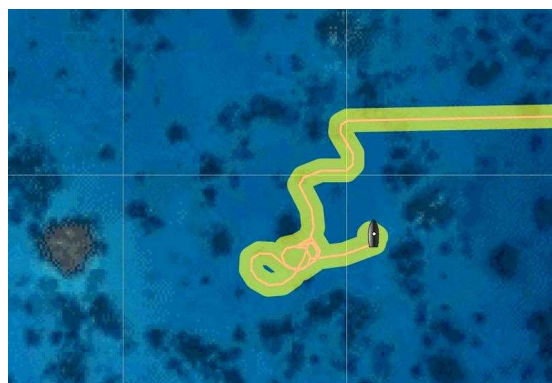
v vitrini trgovine je bilo razstavljeno pivo, 0,00%

glavna ulica na tem otoku

tudi na tem otoku so vsepovsod počivalniki

včasih je treba veliko krožiti med koralnimi glavami, da prideš varno na cilj

ležerno, kot teče island time, se vozi stric po otoku

sušenje rib: najprej jih pokuhajo in potem sušijo na soncu

pa še bolj sramežljiva deklica, ki je znala kar nekaj angleško in sramežljivi fantič

pokrit prostor s počivalniki, ni mi edino jasen prostor na sredini s kahlcami :)

namesto stajice so jo posadili kar v posodo v kateri običajno kuhajo ribe preden jih dajo sušiti

domača obrt - leseni izdelki

pogled iz pristanišča na vasico

39-letni Mohamed mi je za slovo še poziral

31. maj 2015, nedelja

Goidhoo - Rashdoo

Tako lepo nisva spala že dolgo. Precej lune je že, noč je bila jasna in pihljaj je lahen vetrič. Laguna popolnoma mirna. In kamorkoli seže pogled - samo morje, morje, morje. In peneči se valovi na reefu nekaj sto metrov dalje. Ok, pet milj stran na vzhodu je mobitelov stolp v vasi - ampak to je tudi edini moteči element. Po lepi noči se naredi še lepo jutro. In ko je sonce obsijalo koralno glavo sto metrov stran, ni bilo druge, kot presidrati se v bližino (kdo bo pa lezel v dingija ali celo plaval dve dolžini bazena!?) in Vesna na potep v podvodni svet.

Kičasto vreme se nadaljuje. Pri 3-4 Bf (v prevodu 11-12 vozlih) s skrajšanimi jadri orcava s sedmimi vozli. Sončno vreme na naju zelo lepo vpliva. Ne vem, zakaj ne tudi na resort management? Nisva dobrodošla v Kurnamathi resortu, ni jim da bi nama postregli z večerjo. Še več, tudi sidrati se ne smeja v zavetrju otoka. No ja, ... sva pa spet za reefom. Včeraj se je to pokazalo kot dobro, upam, da se danes ponovi. Sama sva, prostora imava nekaj milj, ni ga vremena, ki naju spuli iz mivke deset metrov nižje.

danes ponoči sva bila sidrana na takem prelepem sidrišču

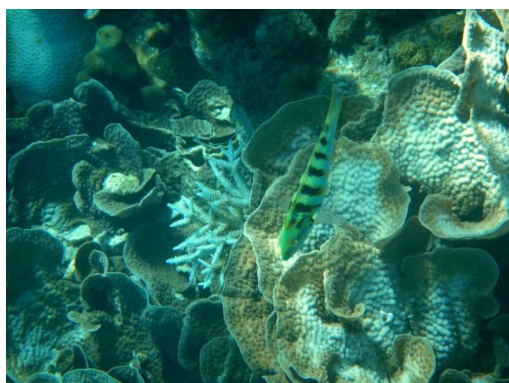
in potem sva se premaknila malo naprej, da sem imela bližje do reefa... in pod reefom? glej naprej!

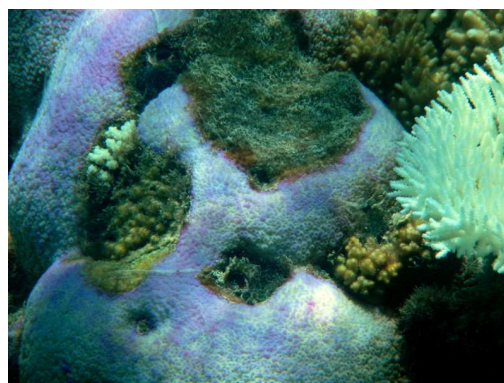
pisane raznovrstne korale in ribe

res pa je, da nisem videla nobene nove vrste rib

nekatero korale so bile odštekan

druge močne barve

školjka močnih barv

celi gozdovi so bili iz te vrste koral

in pa seveda videla tudi želvo, mlajši letnik sodeč po še zelo lepem oklepu